

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

HEJMAR: 25 · SEBAT 2004 · BIHA: 750.000 TL

Ulusal kurtuluş ve özgürlük için tek yol: Devrim mücadelesine sarılmak!

İ Ç İ N D E K İ L E R

Ulusal kurtuluş ve özgürlük için tek yol: Devrim mücadelesine sarılmak!

BAĞDAT'TAN DÖNEN HESAPLAR...

Bilindiği gibi, Saddam rejimini yıkma planları sürecinde, ABD emperyalizminin beklentileri içinde, ABD ve müttefiki güçlerin Iraklı halklar tarafından "çiçeklerle karşılanacağı" yönlü beklenti de vardı. Bu beklentinin yanlış olduğu, savaşın başlamasıyla kısa sürede ortaya çıktı.

Saddam rejimi, beklenenden daha kısa sürede yıkılmasına rağmen, işgal güçleri –ABD ve müttefikleriyle doğrudan işbirliği yapan güçler dışında– Irak halkları tarafından "çiçeklerle" karşılanmadı... Bu hesabın yanlış çıkması, as-

lında Irak-Güney Kürdistan'da Saddam rejimi sonrası dönemde devlet yönetimini oluşturmak, güvenliği sağlamak vb. konulardaki hesapların da yanlışlığına işaret ediyordu.

ABD emperyalizmi başta olmak üzere işgalci güçler, Irak'taki halkların, insanların büyük çoğunluğunun Saddam rejiminden korktuğu için ses çıkarmadığının, ama Saddam rejimini yıkacak olan güçlere sıcak bakacağının hesabını yapıyorlardı. Bu hesap en başta tek yönlü hesaptı.

Çünkü, Saddam rejimine karşı olanlar, sözkonusu savaşta Saddam rejimini ayakta tutmak için savaşmasalar da, bu tavır otomatikman bunların işgalci güçlere sıcak baktıkları, bakacakları anlamına gelmiyordu...

Sorun sadece "sıcak bakıp bakmamakla" sınırlı olsaydı, emperyalist işgalciler için o kadar da sorun olmazdı... İş bunun da ötesine geçti ve işgalcilere karşı silahlı direniş, gerilla eylemleri başladı ve giderek de genişledi.

Her geçen gün ölü ABD asker sayısına yenileri eklendi ve savaşın bittiğinin ABD tarafından açıklandığı 1 Mayıs 2003 tarihinden sonraki sekiz-dokuz aylık süreçte 500'den fazla ABD askerinin öldürüldüğü bilgisi medyaya yansıdı. Ki, gerçek sayının daha yüksek olduğu da basın mensuplarının yorumlarında dile getirilmektedir.

ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin, işgal güçlerinin karşılaştığı zorluklar, Irak-Güney Kürdistan'da değişik kesimlerin temsil edilmesi temelinde Geçici Hükümet Konseyi'nin kurulmasıyla da ortadan kalkmadı. Tersine, "Irak'ın yeniden yapılandırılması" tartışmaları, değişik kesimlerin çıkarları ve talepleri, varolan zorluklara yeni zorluklar ekledi.

Tüm bu zorluklar ABD emperyalizmine, savaş öncesi hesaplarının hiç de doğru olmadığını göstermenin ötesinde, yeni hesaplar, planlar yapmasını da dayattı...

Böylece Irak-Güney Kürdistan'ın işgal ve talan operasyonunda, gerek Irak-Güney Kürdistan'da (iç siyaset), gerekse de savaş döneminde, en azından kamuoyuna karşı takındıkları tavırlarıyla savaşa karşı olduğu görüntüsü veren, ABD ve müttefiklerine "cephe alan" emperyalist güçlerle ilişki ve pazarlıklarda (dış siyaset) yeni politikalar

gündeme getirildi. Bunun bir parçası olarak savaş hazırlığı ve sürecinde ABD emperyalizmi tarafından dikkate alınmayan BM, yeniden işin içine çekilmeye çalışıldı, çalışılıyor.

BM'de alınan belli kararlarla Irak'a yönelik savaş ve işgal BM tarafından da "meşru" ilan edildi. 2003 Ekim ayında Bağdat'taki BM ana karargâhına yapılan bombalı saldırı sonrasında ise BM, Irak'taki bütün personelini geri çekti.

ABD emperyalizmi anda BM'den, BM'nin Irak'a yeniden girmesini ve yönetimin Iraklılara devredileceği tarihten sonra (30 Haziran 2004) "mavi bereli" güçleriyle Irak'a yerleşmesini, daha sonraki süreçte anayasa oluşturma, genel seçimlere gitme vb. çalışmaları da yönetme, yönlendirme sorumluluğunu üstlenmesini talep etmektedir.

Görüşmeler sürüyor ama BM Genel Sekreteri Annan'ın açıklamalarına bakıldığında prensipte anlaştıkları ortaya çıkmaktadır. İşin somutu için ise, dört kişilik bir heyet Irak'a gönderilip, "teknik, siyasi ve güvenlikle ilgili koşullar" araştırılacak...

ABD emperyalistleri, hesaplarının yanlışlığını gördüklerinde, daha önce "savaşta bizimle hareket etmeyenler, ihalelere giremez" yönlü tavırlarını da değiştirerek diğer emperyalist güçlere de Irak kapılarını aralamaya başladılar.

ABD emperyalizminin temsilcileri, "Irak'ın yeniden yapılandırılması" bağlamındaki ihalelere, savaşta ABD yanında yer almayan emperyalist güçlerin de katılabileceğini açıkladı. Fransa ve Almanya gibi emperyalist güçler, "Irak'ın yeniden inşası için" ve "barışçıl amaçlarla" sürece katılabileceklerini açıkladılar.

Başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçler, Irak-Güney Kürdistan'ın talanını planlayıp bu talanı kendi aralarında bölüşmenin hesaplarına "Irak halkına yardım" adını veriyor.

Saddam rejimi işgal ordusu gücüyle yıkılana kadar yıllarca Irak'a karşı ambargo uygulayan bu emperyalist güçler ve BM değilmiş gibi, şimdi "Irak halkı ambargodan çok çekti" ve benzeri tavırların ardına saklanarak "yardımsever" kesiliyorlar!

Sahtekârlık! Sahtekârlık! Sahtekârlık!

Evet, sahtekârlık emperyalistlerin siyasetinin yolarkadaşıdır...

Gelinen yerde de, Irak-Güney Kürdis-

tan'da hem askeri, hem siyasi ve hem de ekonomik alanlarda sorunlar çözülmüş değil, ülkede savaş bir başka biçimiyle –Saddam rejimi yıkılıp ülke işgal edilse de– sürüyor.

SADDAM'IN YAKALANMASI

ABD emperyalizminin planları bağlamındaki hesaplarının yanlışlığı yeni planları gündeme getirip tartıştırırken, ABD emperyalizmi açısından "zafer" olarak da görülen Saddam'ın yakalanması durumu yaşandı.

14 Aralık'ta haber ajansları ABD emperyalistlerinin Irak'ta savaş hedeflerinden birine daha vardığını duyurdu. Irak'ın savaşla devrilmiş başkanı Saddam Hüseyin, Kürt peşmergelerin desteğindeki ABD işgal ordusunun özel timlerince yakalanmıştı.

ABD emperyalistleri haberi sevinçle, bir medya şöleniyle duyurdular dünyaya. Verilen ve video resimleriyle desteklenen haberlere göre, Saddam, doğduğu kent olan Tikrit'in yakınında bir çiftlik

evinin bahçesindeki, ancak bir kişinin girebileceği gizli bir inde hiç bir direniş göstermeden yakalanmıştı.

Büyük haydutlar, kendilerinin besleyip büyüttüğü ve fakat bir süre sonra kontrolünü kaybettikleri küçük haydutu 7 ayı aşkın süren bir sürek avı ertesinde, başına 25 milyon dolar ödül koyduktan sonra, nihayet ele geçirdiklerinde, "zafer" lerini, onu saç sakal pislik içinde, yenilmiş, korku ve soru dolu gözlerle, bir atın dişlerine bakar gibi yapılan bir "muayene", saçlarında bit muayenesi resimlerini göstererek teşhir ederek, kutladılar. Böylece dünyaya ne kadar "güçlü" olduklarının, ellerinden kimsenin kurtulamayacağının mesajlarını verdiler.

Bunun ertesinde Irak bağlamında tüm dikkatler Saddam'ın yakalanmasına ve ardında kim tarafından, nerede ve nasıl yargılanacağı tartışmalarına yöneldi. Bunun yanısıra yakalananın Saddam olup olmadığı, Saddam'ın daha önce yakalanmış olup da şimdi yakalanmış gibi gösterildiği vb. yönünde spekülasyonlar da yapıldı.

Biz bolşeviklerin Saddam hakkında ne düşündüğümüz açıktır. O, Irak'ta, Güney Kürdistan'da halkların celladı olan faşist bir rejimin başıydı. Onu kimi devrimciler, antiemperyalist bir savaşçı olarak ilan etti. O gerçekte, antiemperyalist filan değildi. Onun kurduğu rejim emperyalist dünyanın ayrılmaz bir parçası idi. Emperyalizmle faşist Saddam / Baas rejiminin ilişkisi, emperyalist efendilerle iş ilişkisinde onlardan kendisi için daha fazla pay isteyen, bu payı çoğaltmak için emperyalistlerarası çelişmelerden de yararlanan bir işbirlikçi-

nin ilişkisi idi. Bölgede gücünü arttırmak amacıyla önce İran'la neredeyse 10 yıl süren bir savaşa giren ve bu savaşta başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin desteğini alan Saddam / Baas rejimi; 1991'de Kuveyt'i işgale kalktığında, ABD kontrolden çıkma eğilimi içine giren Saddam'ı "hizaya getirme" operasyonuna girişti. Fakat bu operasyon ertesinde de tam olarak hizaya gelmeyen Saddam rejimini devirmek, bundan sonraki ABD yönetimlerinin değişmez siyaseti oldu. İçten bir darbeyle yıkma opsiyonu boş çıkınca, ABD emperyalistleri Irak'a bir kez daha saldırdılar. Onların "terörizme karşı savaş", "Irak'a özgürlük getirme" savaşı diye adlandırdıkları savaş, gerçekte ABD emperyalistlerinin Irak üzerindeki tam egemenliklerini kurma ve Irak'ta kendilerine bağlı bir yönetim kurma savaşı idi.

Saddam rejiminin kendi varlığını korumak ve sürdürmek için yürüttüğü savaş ise, faşist bir rejimin sürdürülmesi savaşıydı. Savaş iki yanlı gerici, karşıdevrimci bir savaştı. Büyük haydutla, küçük haydutun savaşıydı.

Devrimciler, komünistler bu iki tarafı haksız, gerici, karşıdevrimci savaşta bu güçlerden birinin yanında yer alma tavrını takınamazlardı. Takınanlar, kuşkusuz ki büyük yanlış içindedir.

Bu savaşa hazırlık sürecinde, savaş başladığında ve sürdüğünde de birçok kez açıkladığımız gibi, görev emperyalist, gerici, karşıdevrimci savaşlara karşı, devrimci, haklı savaşlardan yana tavır takınmak ve tüm emperyalist sistemi yıkmayı hedefleyen devrim mücadelesini yükseltmektir; bu mücadele için de görev, işçi ve emekçileri, ezilen halkları aydınlatmak, örgütlemek ve mücadeleye çekmek için çalışmaktır.

Saddam'ın yakalanması başta ABD emperyalizminin bir "zaferi" olarak kutlansa da, Saddam'ın yakalanması da ABD'nin ve tüm işgalci güçlerin Irak-Güney Kürdistan'daki işlerini kolaylaştırmadı... İşgalcilerin Saddam'ı yakalama, "zafer" şovları kısa sürdü.

Saddam'ın yakalanması haberleri gündemi işgal ederken ABD emperyalizminin Irak'ta işbaşına getirdiği Geçici Yönetim Konseyi "Irak'ın yeniden yapılandırılması" için "geçiş takvimi"ni açıkladı.

"GEÇİŞ TAKVİMİ"...

Irak Dışişleri Bakanı Zebarî'nin yaptığı açıklamada, "geçiş takvimi"ne göre, 28 Şubat 2004 tarihine kadar geçici Anayasa'nın kabulü gerçekleşmiş olacak.

Mart 2004 sonuna kadar Irak'taki koalisyon güçlerinin statüsüyle ilgili çalışmalar tamamlanacak.

31 Mayıs 2004'e kadar geçici ulusal meclis üyelerinin seçimi için adaylar belirlenecek. Bu adaylar, aşiretler ve dini gruplar dahil ülkenin her kesimini temsil edecek biçimde tespit edilecek.

30 Haziran 2004'e kadar geçici meclis bir yürütme kurulu seçecek ve yeni bakanları belirleyecek. O tarihte Geçici Hükümet Konseyi de (GHK) lağvedilecek ve meclis egemenliğin temsilcisi haline gelecek.

Kalıcı anayasayı yapacak anayasal meclis Irak halkı tarafından 15 Mart 2005'te seçilecek. Bu anayasa taslağı halk oyuna sunulacak.

Yeni anayasa çerçevesinde Irak hü-

kümeti için seçimler 31 Aralık 2005'te yapılacak.

Bu "geçiş takvimi", işgalci güçlerin Afganistan için planladığı "geçiş takvimine" çok benziyor. Afganistan'da şimdilik "İslam Cumhuriyeti"ni öngören bir anayasa kabul edildi, sırada seçimler var. Bu planın Irak-Güney Kürdistan'da nasıl uygulanacağı, hatta uygulanabilip uygulanamayacağı ise soru işaretidir.

Kuşkusuz Geçici Hükümet Konseyi'nin planı olarak açıklanan "geçiş takvimi" ABD emperyalizminin sivil ve askeri sömürgeci, işgal güçlerinin öngördüğü bir takvimdir. Ama bu takvim, ABD emperyalizminin Irak'taki planlarının sadece bir parçasıdır.

Geçici hükümet ve seçimlerle ilgili olsun, federalizm planının somut olarak nasıl olacağı konusunda olsun yürüyen tartışmalar ve mücadeleler, "geçiş takvimi"nin değiştirilebileceğine işaret etmektedir.

Bir yandan Kürtlerin daha geniş bir otonomi isteği ve federasyon yönündeki tavır ile, diğer yandan da Şiilerin, özellikle de Ayetullah Ali Sistani önderliğinde, dolaylı seçimler yerine, hükümetin doğrudan seçimlerle belirlenmesi yönlü tavır da (bunun için erken seçim talep edilmektedir), işgalci güçleri –tabii ki en başta ABD emperyalizmini– yeni tavırlara zorluyor.

ABD emperyalizmi, sadece savaş dönemi ve sonrasında kendisine karşı olangüçlerle değil, sözkonusu dönemde kendisiyle işbirliği yapan güçlerle de belli ölçüde karşı karşıya gelmiş durumdadır. Her ne kadar esas belirleyici güç ise de, her şey ABD emperyalizminin istediği gibi yürümüyor...

KÜRT MİLLİ MESELESİ VE YNK İLE KDP'NİN TAVRI...

Biz Kuzey Kürdistanlı bolşeviklerin YNK ve KDP'nin tavırları hakkında ne düşündüğümüz, okurlarımız tarafından da bilinmektedir.

Fakat, içinde bulunduğumuz dönemde, Kürt ulusal hareketinin neredeyse "kâbesi" durumuna gelen Güney Kürdistan'daki gelişmeler, tavrımızı yinelememizi gerektiriyor.

Öyle ki, işgalci emperyalist güçlerle işbirliği temelinde elde edilen bazı imkânlar, sanki Güney Kürdistanlı Kürtlerin özgürlüklerini kazanmış ya da kazanacakmış gibi kitlelere sunuluyor.

YNK ve KDP Saddam rejimine karşı savaşta ABD emperyalizmi ve müttefikleriyle açıkça işbirliği yapmıştır, yapıyor.

Bu işbirliği ama, salt ABD'nin çıkarlarını savunma ve ABD emperyalizmi ne derse onu yapma temelinde, ya da biçimindeki bir işbirliği değildir. ABD emperyalizminin Saddam rejimine karşı savaşta YNK ve KDP önderliğinde hareket edebilecek Kürtlere ihtiyacı olmuştur.

YNK ve KDP'nin ise, bu işbirliği temelinde, Saddam rejiminin yıkılması sonrasında Kürtlerin (kendilerinin tabii ki) merkezi hükümette yönetimde yer alması temelinde, daha fazla yetki ve imkânlara kavuşma ihtimali ve hesaplarıyla ABD'ye ihtiyaçları olmuştur. Adı üzerinde: İşbirliği!

Bu işbirliğinde de önemli olan kimin kimi kullandığıdır. ABD emperyalizminin tartışmasız güçlü taraf olduğu gerçeğine bakıldığında, bu işbirliğinde

egemen gücün de ABD emperyalizmi olduğu ve "Irak'ın yeniden yapılandırılmasında"da esas belirleyici olanın bu emperyalist gücün tavrı olduğu açıktır.

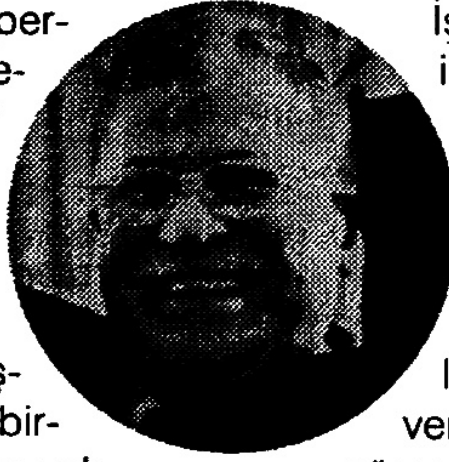
Kuşkusuz ki, devrimciler, komünistler açısından bu işbirliğinin savunulacak, bu işbirliğiyle övünülecek hiçbir yanı yoktur. Tersine, bu güçlerin işbirlikçi olduğu gerçeğinin, Kürdistanlı işçi ve emekçilere anlatılması, kavratılması da devrimcilerin, komünistlerin görevidir.

Kürtlerin anda yönetimde daha fazla yer almaları, ya da genişletilmiş otonomi –federasyon da– savunmaları nedeniyle bu güçlerin işbirlikçi olmadığını savunmak, gerçeklere gözlerini kapatmaktır. Zaten Barzani ve Talabani gibilerinde emperyalistlerle işbirlikçiliği beklememek abesle iştigaldir. Bu işbirliği, sözkonusu bu güçlerin karakterlerine uygundur.

İşin en kötü yanı, bu işbirlikçiliğin "yüksek siyaset", "çelişkilerden yararlanma" adına kitlelere Kürtlerin, somutta da Güney Kürdistan'ın kurtuluşu olarak yutturulmaya çalışılmasıdır.

Bu siyasetin küçük hayduta karşı büyük hayduttan yana olma, ona güvenip bel bağlama siyaseti olduğu ve bunun Kürdistan'ın özgürlüğünü, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşunu sağlayacak bir siyaset olmadığı Güney Kürdistanlı işçilere, emekçilere kavratılmalıdır. Kuşkusuz ki bu görev, devrimcilerin, komünistlerin görevidir.

Bu, işin bir yanı!

İşin diğer yanı ise, bu işbirliği ile Saddam rejiminin yıkılması ertesinde sahip olunan konumun ne olduğudur.

Her şeyden önce vurgulanması gereken şey, Güneyli Kürtler, Barzani ve Talabani şahsında, ABD'nin güvenilir müttefiki olduğunu savaş sürecinde ispatladı. Bu güvenilir müttefiklik doğal olarak Saddam rejiminin yıkılması ve ertesinde ABD emperyalizminin önderliğinde kurulan Geçici Hükümet Konseyi'nde –ABD'nin Geçici Hükümet Konseyi'nde değişik kesimlerin temsil edilmesi siyasetinin de sonucu olarak–, Irak'ın devlet sınırları içindeki önemli güçlerden biri olan Kürtlerin de temsil edilmesine yol açtı.

Bu durum, Güneyli Kürtler açısından, Irak'ta merkezi yönetimde bu kadar ağırlıklı olarak yer alması bağlamında bir ilk, bir zafer olmuştur.

Bu olguyu tespit etmekle, ulusal kurtuluşun emperyalist güçlerle işbirliği temelinde mümkün olduğunu savunmak ve YNK ile KDP'ye destek vermek ayrı ayrı şeylerdir. Kürt milliyetçilerinin gözünü boyayan da esas olarak Güneyli Kürtlerin anda ABD emperyalizminin sömürge valisinin yönetimindeki Geçici Hükümet Konseyi'nde yer almalarıdır.

Kuşkusuz ki andaki durum, devletin siyasetinde belli ölçüde söz sahibi olunan bir durumdur. Ve bu durum Güneyli Kürtler açısından düne göre daha iyi bir durumdur. Fakat bu, Güney Kürdistan'da Kürt ulusunun kurtu-

luşu sağladığı, özgürlüğü elde ettiği bir durum değildir.

Irak-Güney Kürdistan'daki gelişmeler üzerine yürütülen tartışmalarda esas sorulması gereken soru da, Kürt ulusunun Güney Kürdistan'da gerçek kurtuluşunun nasıl sağlanabileceği sorusudur. Bu soruya, Kürt ulusu, YNK ve KDP'nin ABD ile işbirliği siyasetiyle, merkezi Irak hükümetinde yer alması ve bu koşullarda Güney Kürdistan'da genişletilmiş bir otonomi ya da federasyonla sağlanabilir diye cevap vermek, sadece ve sadece Kürdistanlı işçi ve emekçilerin bilincini karartmaya hizmet eder. Anda yürüyen tartışmalara bakıldığında, YNK ve KDP'nin bağımsız bir Güney Kürdistan talebi, hedefi zaten yoktur.

Saddam rejiminin yıkılmasından önce Birinci Körfez Savaşı sonrasında ortaya çıkan koşullarda Güney Kürdistan'ın büyük bölümü merkezi Irak'tan bir ölçüde ayrılan bir bölgeydi. Burada Kürt devletinin daha da yerine oturmasının önündeki esas engel, –emperyalist ve sömürgeci güçlerin karşı çıkmasına rağmen– YNK ve KDP olmuştur. Kendi aralarındaki çelişkiler sonucu karşılıklı çatışmalar yaşanmış ve ortak bir Kürt devleti yönetimi engellenmiştir.

Saddam rejiminin yıkılmasından sonra ise, YNK ve KDP de olmak üzere, ABD emperyalizmi ve müttefiklerinin, Geçici Hükümet Konseyi'nde yer alan diğer güçlerin, kısacası hepsinin ortak noktalarından biri: Irak'ın toprak bütünlüğüdür. Irak'ın toprak bütünlüğü yaklaşımı temelinde, yine basına yansıdığı kadarıyla hepsinin üzerinde anlaştığı bir nokta da federalizm yaklaşımıdır.

Tartışma konusu olan ve başta Türkiye, İran ve Suriye gibi sömürgeci güçlerin tepkisini çeken esas şey ise, bu federal sistemin somut olarak nasıl olacağı, Kürtlerin kendi kendini yönetmesi ve eğer olursa Kürt otonomi bölgesinde, ya da federasyonunda Kerkük vb. petrol kaynaklarının da olduğu kentlerin yer alıp almayacağı sorunudur.

Vurgulanması ve bilince çıkarılması gereken şey, Irak'ın toprak bütünlüğünün korunmasının, aynı zamanda bir yanıyla Güney Kürdistan'da Saddam rejiminin yıkılmasından önceki statüye de son verilmesi anlamına geldiğidir.

Yani Güneyli Kürtler bir yanıyla merkezi hükümette, yönetimde eskiye göre daha ağırlıklı –hatta ilk kez bu biçimde– yer almaya başlarken, diğer yanıyla merkezi Irak yönetiminden –bu emperyalistlerin doğrudan ambargo ve benzeri yaptırımları sonucu da olsa–, Irak devletinin nüfuzundan koparılan bölgeyi, yeniden merkezi hükümetin nüfuzuna bırakmaktadır. Tartışmalarda ise işin bu yanı genelde gözden kaçırılmaktadır. Güney Kürdistan'da anda, merkezi devlet yapısına bağlı bir özerklik sözkonusudur.

Irak'ın toprak bütünlüğünün korunması ve bu bütünlük içinde özerk yönetim(ler)in oluşturulması üzerinde genel olarak anlaşma sağlandığı söylense de, bunun somut olarak nasıl olacağı meselesi, özellikle Kürtlerin genişletilmiş otonomi ve Kerkük'ün "Irak-Kürdistanı" sınırları içindeki otonomi bölgesinde yer alması talebi ve tartışmaları sonrasında, şimdilik askıya alındı. Çözümü, andaki plana göre 2005 yılında ortaya konacak anayasada öngörü-

lüyor... Güney Kürdistan'ın statüsünün ise anayasa ortaya konana kadar andaki gibi kalacağı belirtiliyor.

Irak'ta "geçiş takvimi"nin nasıl işleyeceğini, federalizm yaklaşımının nasıl uygulanacağını, Güneyli Kürtlerin genişletilmiş otonomi mi, federasyon mu elde edeceklerini önümüzdeki süreçte göreceğiz.

Bu süreç yaşanırken bilince çıkarılması gereken bir düşünce de, Kürt ulusunun diğer ulus ve milliyetlerle tam hak eşitliğini sağlama, kendi kaderini tayin, ayrı devlet kurma hakkına sahip olduğu özgür koşulların, emperyalist işgal altında da; bu emperyalist güçlerle işbirliği içinde hareket eden yönetim koşullarında da var olmadığıdır. Kürt ulusunun nasıl yaşayacağına özgür iradesiyle karar verdiği özgür koşullar ancak sosyalizme giden yolu açacak olan demokratik devrimle sağlanabilir.

Her seferinde söylediğimiz gibi, emperyalistlerden, sömürgecilerden, işgalcilerden ezilenlere dost olunmayacağı, egemenleri ilgilendirenin onların kendi çıkarları olduğu; çıkarları gerektirdiğinde Kürtleri –tarihte birçok kez olduğu gibi– yine satmaktan geri durmayacakları düşüncesi bilinçlere kazınmalıdır ve buna uygun davranılmalıdır.

Bilinçlere kazınması gereken bir başka gerçek ise, milliyetçiliğin, dinciliğin egemen olduğu koşullarda, bizzat önderliği elinde tutan güçlerin "etnik temizlik" tavrını takındığı, diğer ulus ve milliyetlere karşı düşmanlık körüklediği koşullarda, değişik ulus ve milliyetlerden halkların barış içinde, eşit ve kardeşçe birarada yaşamasının da mümkün olmadığı gerçeğidir.

Bu konuda özellikle Kerkük üzerine tartışmalar ve yer yer çatışmaların gösterdiği gibi, YNK ve KDP temsilcilerinin Saddam rejimi döneminde Kerkük'e yerleştirilen Arap kökenli insanların Kerkük'ten sürülmesi yönlü tavırları da, bu işin vahametini ortaya koymaktadır. Araplar Kürt ve Türkmenlere karşı; Kürtler Arap ve Türkmenlere karşı ve Türkmenler de Arap ve Kürtlere karşı değişik ölçülerde düşmanlığı kışkırtmakta, yer yer çatışmalar yaşanmaktadır.

Bu çatışmaların anda daha da yoğunlaşmaması esas olarak işgalci güçlerin varlığı sonucudur. İşgalci güçlerin Irak'tan çekilmesi ertesinde etnik çatışmaların gündeme gelebileceğinin ihtimali yüksektir. Bu ise "Irak'ın toprak bütünlüğünün" korunmasının hiç de kolay olmadığını göstermektedir.

Ezilenler için çıkış noktası "Irak'ın toprak bütünlüğü" değil, değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, köylülerin, tüm emekçilerin çıkarları, enternasyonal birliği olmalıdır.

Mücadele, Arap, Kürt, Türkmen, Asuri ya da adı geçmeyen diğer halklardan işçi ve emekçiler arasında değil, –tüm bu halkların birliği ve ortak mücadelesi temelinde– bu halklarla, emperyalist işgalciler ve bunların işbirlikçileri arasında yürütülmelidir.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin, ezilen halkların emperyalizme, işgalci güçlere ve yerli işbirlikçilere karşı birliği ve ortak mücadelesi sağlanmadan Irak ve Güney Kürdistan'da ezilen halkların kurtuluşu da sağlanamaz!

22 Ocak 2004 ✘

Sömürgeci güçlerin Kürt düşmanlığı

Kürdistan'ın dörde bölünmüşlüğü, Kürt ulusunun Kürdistan'ın değişik parçalarında mücadeleyle karşı karşıya kaldığı sömürgeci güçlerin de sayısını ortaya koymaktadır. Türkiye, İran, Irak ve Suriye somut sömürgeci güçleri oluşturuyor.

Bu güçlerin, kendi aralarındaki ilişkilere bakıldığında, genel olarak "iyi komşuluktan" bahsedilemez. Kimi zaman "savaşın eşiğine" gelme (örneğin 1998'de Suriye ile Türkiye) durumları da yaşanmıyor değil...

Diğer nedenleri bir yana, Kürt ulusal meselesi hem bu güçleri karşı karşıya getiren, hem de birleştiren temel konulardan biridir. Şu ya da bu parçada Kürtler lehine herhangi bir gelişme olsa, ya da sözkonusu parçayı ilhak, işgal eden sömürgeci gücün Kürtlerle arası "iyileşmeye" yönelse, diğer sömürgeci güçler hemen gardını almaktadır. Bu, bunları karşı karşıya getiren durum oluyor...

Ama belirleyici olan yaklaşım, tüm bu güçlerin Kürt ulusuna karşı –hangi parçada olduğu önemli değil– hemen her zaman ortak tavıra sahip olma, Kürtlere karşı birlikte hareket etme yaklaşımı ve tavrıdır.

Irak'ta Saddam rejiminin yıkılması ertesindeki gelişmelerde Kürtlerin genişletilmiş otonomi istemi bile, başta sömürgeci TC tarafından olmak üzere Suriye ve İran tarafından da, Güneyli Kürtlere karşı saldırgan, yayılmacı tavır takınmalarına gerekçe oldu, oluyor.

Öyle ya da böyle, emperyalist işgalci güçlerle işbirlikçilik temelinde bile olsa, bir Kürdistan otonomisi, ya da federasyonu biçimindeki bir yönetim; Kürtlerin biraz da olsun kendi kendini yönetmesi –hem de Güneyli Kürt yöneticilerinin durmadan Türkiye ile iyi komşuluk ilişkilerini istedikleri yönünde yaptıkları açıklamalara rağmen– "kırmızı çizgi" ilan ediliyor ve TC Başbakanı ve generalleri, sanki Irak halklarını düşünüyorlarmış gibi sahtekârlığa sığınarak, ***"etnik temelde bir otonomi, federasyon iç çatışmalara yol açacak ve bu da Irak halklarına zarar verecek"*** vb. açıklamalar yapıyorlar. Ne sahtekârlık!

Bu sahtekârlık Başbakan Erdoğan'ın ABD'ye yapacağı ziyarette Bush ile, ya da diğer ABD emperyalizminin temsilcileriyle yapılacak görüşmelerde de sürdürülecek. Bir işgalci emperyalist güç ile, sömürgeci ilhakçı, işgalci bir gücün temsilcilerinin görüşmelerinde sözko-

nusu olacak olan sadece ve sadece kendi çıkarlarıdır. Erdoğan, Bush'a Güney Kürdistan'da Kürtlere otonomi, ya da federasyon hakkının tanınmaması için yalvaracaktır... Türkmenlerle Kürt ve Arapların çatışmalarının çıkacağı tezleriyle "çaktırmadan" tehditler savuracak ama sonuçta belirleyici olan emperyalist çıkarlar olacaktır.

Kürtlere genişletilmiş otonomi, ya da Kerkük'ün bu otonomi içinde yer alıp almaması ABD emperyalizmi için prensip sorunu değildir. Bunun için TC'nin ABD emperyalizmine ne verip vermeyeceği, hangi taleplerine evet deyip demeyeceği önemlidir. Örneğin İncirlik üssünün ABD askerlerinin transit geçişlerine açılması, bu konudaki pazarlıklarda TC'nin ABD'ye verdiği bir rüşvet olduğu söylenebilir. Kıbrıs meselesinde Annan Planı temelinde bir çözüme yaklaşma sorunu da bu pazarlıklar içinde sözkonusu olacak rüşvetlerden biridir.

Sömürgecilerin Kürt, Kürdistan düşmanlığı son dönemde TC yetkililerinin Suriye ve İran yetkilileriyle görüşmelerinde de yine gündemde. Dışişleri Bakanı Gül'ün İran'lı yetkililerle temasları ve anlaşmaları konusundaki haberler basında fazla öne çıkarılmasa da, Irak-Güney Kürdistan'a yaklaşımda, Irak'ın toprak bütünlüğünü savundukları ve Kürtlerin kendi kendilerini yönetmelerine karşı ortak yaklaşıma sahip oldukları ortaya kondu.

Suriye Devlet Başkanı Esad'ın Türkiye'ye ziyareti ise, Türk medyasının gözde haberleri arasında yer aldı.

Suriye Devlet Başkanı Beşar Esad, Türkiye Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer'in davetlisi olarak 6 Ocak'ta üç günlük bir ziyaret için Türkiye'ye geldi.

Esad'ın bu ziyareti diplomatik çevrelerde "tarihi" bir ziyaret olarak değerlendirildi. Gerçekte bu "tarihi" özellik, Esad'ın ziyaretinde büyük önemde anlaşmalar, görüşmeler yapılmasından kaynaklanmıyor. Bu ziyaretin "tarihi" olarak gösterilmesinin esas nedeni, Esad'ın 57 yıldan beri Türkiye'yi ziyaret eden ilk Suriye Devlet Başkanı olmasıydı.

Esad'ın Türkiye ziyareti esas olarak Suriye ile Türkiye devlet-

lerinin Kürtlere karşı ortak tavrını bir kez daha gösterdi. Başka konulardaki pazarlıklar ya da "görüşbirliğindeyiz" gibi karşılıklı açıklamalar da iki tarafın esas birleştiği noktanın Kürt milli meselesine karşı tavır olduğu gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır.

Esad, *"Türkiye ile çıkarlarımızı geç gördük, ama bu ziyaretimin sonuçları beklentilerimin de üstünde gerçekleşti. Geçmiş bize çok şey öğretti, şimdi bu öğrendiklerimizi değerlendirme zamanı." (Hürriyet, 9 Ocak 2004)* diyerek Türkiye'yi ziyaret etmekten memnun kaldığını ifade ederken, Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök ise Esad'a teşekkür ediyordu...

Hürriyet gazetesinin aktarımına göre Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök'ün, *"Suriye'nin terör örgütü PKK'ya karşı yaptığı operasyonlar, Türk makamlarını bilgilendirmeleri ve yakalananların iadeleri konularında gösterdiği kolaylıktan dolayı Esad'a teşekkür ettiği öğrenildi."(Hürriyet, 8 Ocak 2004)*

Haber şöyle devam ediyor:

"Suriye makamlarının Esad'ın tarihi ziyaretinden önce de, Ankara'ya daha önce çeşitli operasyonlarda ele geçirilen PKK militanlarının ifadelerini ve örgütün gizli hareketlilik planlarıyla ilgili önemli bilgiler verdiği de öğrenildi." (aynı yerden)

Bu tavırlar Suriye egemenleriyle Türkiye egemenlerinin Kürtlere karşı ortak hareket ettiklerinin bizzat kendileri tarafından onaylanmasıdır.

Mehmet Ali Birand'ın yaptığı söyleşide, Suriye Devlet Başkanı Esad, *"Irak'ta bir Kürt devleti benim de kırmızı çizgim"* diyerek bu konuda Türkiye ile ortak noktasını açıkça ortaya koydu.

Birand'ın sorularını yanıtlayan Esad, *"Irak'ta bağımsız bir Kürt devletinin kurulması tartışmalarından Türkiye rahatsız. Suriye de rahatsız ve kaygılı mı?"* sorusuna şu cevabı vermektedir:

"Elbette. Biz yalnızca bir Kürt devletine değil, Irak'ın toprak bütünlüğünü hedefleyen tüm devletlere karşıyız. Bu bizim için bir kırmızı çizgidir. (...) Çünkü bize göre tesbihin bir tanesi dağıldığında tümü dağılır. Irak'ın geleceği büyük ölçüde bizim geleceğimizi ilgilendirmektedir. İşte bu nedenle Irak'ın parçalanması yalnız Suriye ve Türkiye için değil tüm komşu ülkeler için kırmızı çizgi olmalıdır." (Hürriyet, 5 Ocak 2004)

Hakim sınıflar aslında açık konuşuyor! Sözkonusu olan onların çıkarlarıdır. Bu çıkarları korumak için de kırmızı çizgiler çekmeleri gerekiyor ve çekiyorlar!

Sorun, bu gerçeğin Türk, Arap, Kürt, Fars vb. milletlerden ve milli azınlıklardan işçi ve emekçiler, bütün halklar tarafından görülmesi ve egemenlerin çıkarları uğruna yürütülen dalaşta, egemenlerin oyunlarına alet olmamasıdır.

Değişik ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların emperyalistlere, sömürgecilere, sömürücülere karşı kendi kırmızı çizgilerini çekmeleri, ulusal kurtuluş ve özgürlük için mücadeleyi sınıfsal, sosyal kurtuluş mücadelesine hizmet eden temelde ve bu amaçla yürütmeleri doğru olanıdır.

Kurtuluş ve özgürlük isteyenlerin bu mücadeleye sarılması, devrim için mücadeleyi yükseltmesi gerekir. Görev, bolşevizm saflarında devrim mücadelesine sarılmaktır.

22 Ocak 2004 ✘

TÜM İŞGALCİ GÜÇLER, TÜM EMPERYALİSTLER KIBRIS'TAN DEFOLUN!

Kıbrıs sorununun gerçek çözümü Kıbrıs halklarının ellerindedir!

JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞÊWÎK

stêrka bolşewîk

KATLEDİLİŞLERİNİN 85. YILDÖNÜMÜNDE ROSA LUXEMBURG ve KARL LİEBKNECHT'İ ANIYORUZ!

Önkoşullar ve çıkarılması gereken dersler ışığında Almanya'da Kasım Devrimi

4 Ocak 1919 tarihinde Berlin'de başlayan silahlı ayaklanma (Ocak ayaklanması, aynı zamanda Spartaküs ayaklanması olarak da bilinir), hazırlıksız da olsa, ayaklanma zamanı uygun görülmese de, komünistler ayaklanmanın yanında yer alarak, ayaklanmanın başarıya ulaşması için büyük çaba sarfettiler.

Ayaklanma, sosyalşoven Noske'nin emri altındaki askeri güçler tarafından kanla bastırılır. Daha yeni kurulan Almanya Komünist Partisi'nin önde gelen önderlerinden Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht, Leo Jogiches katledilirler.

Karl Liebknecht katledilmeden önce, Kızıl Bayrak'da yayınlanan son yazısında şunları söylüyordu:

"Sıkı durun! Biz kaçmadık, biz yenilmedik. Ve onlar bizi prangaya bile vursa-biz buradayız ve burada kalacağız! Ve zafer bizim olacaktır. ...

Ve biz o hedefe varıldığında yaşasak da, yasamasak da; bizim programımız yaşayacaktır; ve o, kurtulmuş, insanlığın dünyasına egemen olacaktır. Her şeye rağmen!" (Eserleri ve Mücadelesiyle Rosa Luxemburg, H. Yeşil, Dönüşüm Yayınları, Sayfa 151)

Karl'ın Almanya'da uğrunda savaştığı, mücadele ettiği sosyalizm hedefine henüz ulaşılamadı, ama Karl dünya işçi sınıfının mücadelesinde yaşıyor ve yaşamaya devam edecek...

Ve Rosa Luxemburg; katledilmeden önce Kızıl Bayrak'da yayınlanan son yazısında şunları söylüyordu:

"'Berlin'de düzen hüküm sürüyor'. Siz

budala zaptiyeler! Sizin 'düzeniniz' kum üzerine kuruludur. Devrim, daha yarın 'zincir şakırtıları içinde' ayağa kalkacak, ve boru sesleri ile, size dehşet salacak şu mesajı verecektir:

'Vardım, varım, var olacağım!'" (agk. sayfa 160)

Lenin Rosa'yı kartal olarak adlandırdı. Çünkü Rosa Karl ile birlikte "3. Enternasyonalin en iyi temsilcileri"ydiler. Sağlığında Rosa'nın hatalarını acımasızca eleştiren Lenin, onu ölümünden sonra böyle adlandırıyordu.

Biz Kuzey Kürdistan'lı Bolşevikler olarak, proleter enternasyonalist Karl ve Rosa'yı katledilişlerinin yıl dönümünde saygı ve sevgiyle anıyoruz. Onların kahramanca mücadeleleri, mücadelemize örnektir.

***

Bu yazıda kısaca Almanya'da Kasım Devrimi'ne yol açan nedenleri ve devrimin yarı yolda kalmasının sebepleri üzerine durmak istiyoruz.

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nden yaklaşık bir yıl sonra Almanya'da gelişen fakat temel amaçlarına ulaşamadan bir tür "yarım-devrim" olarak kalan Kasım Devrimi'ni ortaya çıkartan etmenler uluslararası ve Almanya'ya özgü tarihi, siyasi, ekonomik ve askeri koşulları kısaca şöyle özetleyebiliriz:

XIX. yüzyılın sonunda XX. yüzyıl başlarında Almanya

XIX. yüzyıl sonunda XX. yüzyıl başlarında Alman emperyalizmi şu görünümü sunmaktaydı: Bütün yetkileri elinde bulunduran imparator, ülkenin silahlı kuvvetlerini de emri altında bulunduruyordu. Varolan

parlamento göstermelik bir kurumdu. Gerçek yetki imparatorun elindeydi. İmparatortopraksahibisoylularsınıfınıvebüyük sermayenin çıkarlarını temsil etmekteydi.Vebuikisınıfıişçisınıfınakarşıverilecek mücadelede uzlaşma içerisinde olmalarınısağlamayaçalışıyordu.Almanya gericiAnayasasıilekoyubirgericiliğin,şovenizmin, barbarlığın batağına saplanmıştı. Alman emperyalizmi, Alman ulusunubaşkauluslarakarşıeğitimvebasınaracılığıyla, edebiyatıyla kin ve küçümseme duygusuyla yoğurarak Alman ulusunun "üstün"özelliklerinidilegetirmektenyorulmuyor, bu ulusun bütün dünya üzerinde görevlendirilmiş "seçilmiş ulus" olduğu fikrini yaygınlaştırıp bütün öteki ulusların bu"üstünırka"boyuneğmesigerektiğidüşüncesiniyerleştirmeyeçalışıyordu.

Kapitalizmin serbest rekabetçi döneminden tekelci aşamasına geçişi ve mali sermayenin egemenliğinin kuruluşuyla birlikte, Alman emperyalizminin dış politikası da iç politikası gibi saldırgandı. Tarihi olarak yeni gelişen ve saldırgan bir emperyalist güç olan Alman emperyalizmi sömürge ve yarısömürgelerin paylaşımında kendini aldatılmış ve yoksun bırakılmış hissediyordu. Bu yüzden diğer emperyalist güçleri, gelişen ve büyüyen gücü ölçüsünde dünyanın yeniden paylaşılması konusunda zorlamaktaydı. Alman emperyalizmi bir yandan Avrupa'da savaşa hazırlanırken, bir yandan da büyük sermayenin ihtiyaç duyduğu sömürge ve yarısömürgeleri fethetme hazırlıklarına girişmişti. 1880-1900 yılları arasında Afrika'da ilk sömürgesini ele geçirdi. Pasifik okyanusu havzasına sızdı ve Yeni Gine'nin kuzey kesimini sömürgeleştirdi. Osmanlı İmparatorluğu'ndan Bağdat demiryolu hattının imtiyazını ele geçiren Alman emperyalizmi Ortadoğu'daki dengeleri kendi lehine bozarak diğer bir emperyalist güç Avusturya-Macaristan İmparatorluğu ile Balkanların paylaşımından başlayarak dünyanın yeniden paylaşımı amacıyla ittifak kurar.

Almanya savaş sanayisini güçlendirir ve ordusunun silahlanmasını artırır.

Paylaşım savaşı öncesinde Alman Sosyal Demokrasisi

Birinci emperyalist paylaşım savaşından önce Almanya Sosyal Demokrat Partisi'nin (ASDP) büyük bir üye kitlesi vardı. 1912 parlamento seçimlerinde 4,5 milyon oy almış, 110 milletvekilliği kazanmış ve parlamentoda en fazla temsil edilen parti durumuna gelmişti. ASDP'nin 1 milyona yakın üyesi, sosyaldemokrat basının ise 1,5 milyon dolayında abonesi vardı.

Savaş öncesi dönemde ASDP içerisindeki oportünist kanat kapitalizmin ileri aşamasında sınıflararası çelişkilerin yumuşamakta ve sendikal mücadele ve sosyal reformlarla kapitalist sömürünün ortadan kalkacağını savunuyor, işçi sınıfının mücadelesini yanlızca sosyal reformlara indirgiyorlardı. Partiye hakim olan bu sağ yöneticiler grubu, işçi sınıfı düşmanlarıyla birleşmiş, silahlanma ve savaş hazırlıklarını hızlandıran Alman emperyalizmine yardımcı olma yoluna girerek emperyalizmin suç ortağı olmuşlardır.

Bu işbirlikçi yönetici gruba karşı Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht ve yoldaşları mutlak bir yönetimle yönetilen Almanya'da sosyalizmin devrimsiz kurulamayacağını, reformizmin ve revizyonizmin işçi sınıfının sosyalist eylemini etkisizleştireceğini göstererek proleter çizgiyi savunmaktaydılar.

Emperyalist paylaşım savaşı öngü-

nünde parti içinde belirgin ayrılıklara yol açan bu tutumlar, 1914 bunalımı sırasında, Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht, Clara Zetkin, F. Mehring, L. Jogiches ve diğerlerinin temsil edeceği sol; Haase, Kautsky, Bernstein ve diğerlerinin temsil edeceği merkezci; Ebert, Scheideman, Noske ve diğerlerinin temsil edeceği sağ fraksiyonların temelleri atılmaktaydı.

Paylaşım savaşı ve Alman Sosyal Demokrasisi

1914'te Avusturya-Macaristan İmparatorluğu Veliahtı'nın Saraybosna'da bir Sırp milliyetçisi tarafından öldürülmesi bahane edilerek uzun süredir emperyalistler tarafından hazırlıkları yapılan emperyalist dünya savaşı gündeme getirilir.

1914'te Avusturya-Macaristan'ın Sırbistan'a savaş açması, 1 Ağustos 1914'te Alman İmparatoru Çarlık Rusya'sına karşı, 3 Ağustos'da da Fransa'ya karşı savaş ilan eder. 4 Ağustos 1914'te ise, İngiltere Almanya'ya savaş ilan eder. Bu noktadan itibaren tüm emperyalist büyük güçler sömürgeleri, yarısömürgeleri yeniden paylaşmak için kendi aralarında askeri kamplaşmaya giderler. Almanya, Avusturya-Macaristan İmparatorluğu, Osmanlı İmparatorluğu ve Bulgaristan bir cephede; İngiltere, Fransa, Çarlık Rusyası, İtalya, ABD, Japonya diğer cephede.

Savaş baş gösterdiğinde Alman Sosyal Demokrat Partinin önderleri de kendilerini emperyal yurtseverlik duygularına kaptırmışlardı. 3 Ağustos 1914'te Alman Sosyal Demokratlarının meclis grubu, kayzer hükümetinin savaş kredileri lehinde oy vermeyi kararlaştırdı. Bu tavırlarıyla Alman emperyalist burjuvazisinin saflarına katıldılar. 110 milletvekilinden sadece 15'i karşı oy verme isteğini gösterir. Ama bu istek parti tarafından reddedildi. Onlar da parti disiplinine uymak zorunda kaldılar. Buna rağmen partinin sol kanadından olan ve Rosa Luxemburg ile aynı doğrultuda hareket eden Karl Liebknecht parti disiplinini hiçe sayarak savaş kredilerine karşı oy kullanıyordu. Emperyalist burjuvazi bu dönem Alman Sosyal Demokrat Partisi'ne karşı ve sendikalara savaş yılları boyunca ayaklanmaya yatkın kitleleri dizginlemek ve disiplin altında tutmak görevini vermişti.

Savaş koşullarının değişimi, Şubat ve Ekim devriminin Almanya'ya etkileri

1917 yılının başında hem emperyalist savaşın gelişimini hem de tüm dünyada devrimci yığın eylemlerinin gelişimini belirleyen önemli siyasal bir olay olur. Çarlık Rusyası'nda savaşın yaratmış olduğu yoksulluğun dayanılmaz boyutlara ulaşması toplumsal bunalımın koşullarını geliştirdi. 1917 Şubat ayının sonunda yükselen işçi ve asker eylemleri, Çarlığı alaşağı ederek iktidarını yıkar. Çarlığın iktidarını yıkan işçi ve askerler, Rusya'nın cephelerinde ve sanayi merkezlerinde asker ve işçi sovyetlerini kurarlar. Sovyetler, devrimci Rusya'da iktidar organları olarak hareket etmeye başlarlar. Rusya'da gerçekleşen Şubat Devrimi, emperyalist ülkelerde savaşın bitirilmesini isteyen işçi, emekçi ve askerlere emperyalist gericilikle devrimci tarzda hesaplaşmanın yolunu gösterdi.

1917'de ASDP bölünür ve merkezcilerin önderliğinde yeni bir parti, Bağımsız Almanya Sosyal Demokrat Partisi (ABSDP) kurulur. Spartakistler fraksiyon olarak bu partiye katılıp içinde kendilerine ait bağımsız siyasetlerini de

sürdürdüler. Bu dönem Almanya'nın Leipzig, Halle, Hannover, Berlin vd. şehirlerinde kitle grevleri gerçekleştirildi. Nisan 1917'de Berlin'de savaşa karşı olanların önderliğinde silah sanayisinde çalışan işçilerin yürütmüş olduğu mücadele sonucu Almanya'nın ilk işçi konseyi kuruldu. Bu konsey; ekonomik taleplerin ötesinde savaşa ilhaksız son verilmesi, sansürün ve olağanüstü hal yasasının sona ermesi, siyasal tutuklulara özgürlük, seçimlerin yapılması gibi siyasal talepler de yükseltiyordu.

1917 Şubat'da Çarlığı deviren Rus devrimci asker ve işçi kitleleri Bolşevik Parti önderliğinde, Çarlığın iktidarının yerine geçen burjuva iktidarını Ekim Devrimi ile yıkarak sosyalist iktidarlarını kurarlar. Sovyet Hükümeti Çarlığın ve burjuva hükümetin tüm gizli anlaşmalarını yayınlayarak emperyalist savaştan derhal çekilir. Yeni kurulan Sovyet Hükümeti tüm taraflara "barış görüşmeleri" önerisi getirir. 3 Mart 1918'de daha önce görüşmelerine başlanan Brest-Litovsk Antlaşması imzalanır.

Ocak 1918'de Berlin'de başlayan ve daha sonra Almanya'nın birçok (Hamburg, Kiel, Breslau, Münih vb.) şehrine de yayılan, 1917'de başlayan 1918'de doruk noktasına ulaşan siyasi kitle grevleri gelişir ve ilk işçi konseyleri kurulur.

14 Ağustos 1918'de Alman İmparatorluğu savaşı kaybettiğini açıklar.

22 Eylül'de ASDP prensip olarak hükümete katılabileceği kararını alır.

Eylül ayında Alman Genel Kurmayı barış görüşmeleri ve parlamenter sistem taraftarı olduğunu açıklar.

1 Ekim'de Spartakist Birliği ve sol radikallerin "İmparatorluk Konferansı" yapılır. Konferans, sosyalist devrim ve işçi sovyetlerinin kurulması çağrısı yapar. 20 Ekim'de siyasi tutuklular için af çıkartılır.

Spartakist Birlik

ASDP'nin ihanetine karşı devrimci çizgiyi savunan Spartakist Birliği'nin, Rosa Luxemburg tarafından yazılan "ilkeler"i şöyle diyordu:

"Emperyalizm, kapitalizmin siyasal düzeninin en yüksek gelişme noktası ve

son aşaması, bütün ülkelerin amansız düşmanıdır. Emperyalizme karşı savaş, aynı zamanda proletaryanın siyasi iktidarı için savaştır; kapitalizmle sosyalizm arasındaki kararlı çatışmadır. Eğer enternasyonal proletarya, emperyalizme karşı, uzlaşmaksızın bir bütün olarak dövüşürse, bütün gücünü ve kendini feda etme yeteneğini bir araya getirip, eylemini pratik ilke olarak 'savaşa karşı savaş' sloganını seçerse, sosyalizmin nihai amacına ulaşılabilir."

Bu düşünceler ışığında Rosa, Karl ve arkadaşları Spartakist Birliğini kurarak, emperyalist burjuva sistemine entegre olmuş ASDP'nin karşısında Almanya proletaryasının kızıl bayrağını dalgalandırmaktaydılar. Onlar emperyalist sistem yıkılmadan kurtuluşlarının gerçekleşmeyeceğini Almanya proletaryası özgülünde bütün dünya proletaryasına göstermekteydiler.

Kasım Devrimi ve Spartakist başkaldırı

Alman ordusunun savaşı sürdürebilecek durumda olmamasına rağmen, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'nın donanmayı İngiliz Deniz Kuvvetleri'ne yeni ve son bir saldırı kararı almasına karşı, donanmaya bağlı gemilerdeki erlerin ayaklanmasıyla Kasım Devrimi'nin kıvılcımı çakıldı. İngiliz Deniz Kuvvetleri'ne karşı 30 Ekim günü Wilhelmshaven limanında planlanan saldırının gerçekleşmesi engellendi. Kiel'li işçiler, tutuklanarak şehire getirilen isyancı donanma erleriyle birleşerek gösteriler düzenlediler. Bu gösterilere subayların ateş açması sonucu ayaklanan askerler, işçilerle birlikte 4 Kasım günü İşçi ve Asker Konseyleri kurarak tüm şehir yönetimini ele geçirip iktidar organları olarak hareket etmeye başlarlar.

Sosyaldemokrat hainler radikalleşen kitle hareketinin tehlikeli boyutlara ulaştığını görünce Gustav Noske önderliğinde bir grup sosyaldemokratı Kiel'e gönderdi. Siyasal olarak olgunlaşmamış ve devrimci önderlikten yoksun Kiel'li İşçi ve Asker Konseyi, Noske'yi Kiel Valisi olarak atar. Gelişinin asıl amacı devrimci coşkuyla ayağa kalkan işçi ve askerlerin isyanını bastırmak amacında olan Gustav Noske ayaklanmanın diğer şehirlere yayılmasını engelleyemedi.

Savaştan bıkmış, artık anlamsız buldukları amaçlar uğruna ölmek istemeyen işçi ve askerler Rus devriminin yaratmış olduğu devrimci coşkuyla ayağa kalkıp savaşa son vermenin, kendi kaderlerini kendi ellerine almanın tek yolunun ayaklanma olduğunu görüyorlardı. Ayaklanan işçi ve askerlerin herhangi bir merkezi önderlikleri, önceden hazırlanmış bir devrim planları, önlerine koydukları sosyalizm tasarısı, Sosyal Demokrat Partinin ihanetini kavrayacak bilincin olmamasına rağmen Kuzey Almanya'nın kuzey kesiminde, Hamburg, Flensburg, Oldenburg, Bremen, Bremerhafen vb. şehirlerde başlayan ayaklanma kısa bir süre sonra Batı ve Güney Almanya'ya yayılarak, Frankfurt, Hannover, Münih, Stuttgart vb. büyük şehirlerde Sovyetler kurularak iktidar organları olarak çalışmaya başladılar. 8 Kasım'da Münih İşçi, Asker ve Çiftçi Konseyi Bavyera Cumhuriyeti'nin kurulduğunu ilan etti.

8 Kasım'da Rosa Luxemburg hapisten çıkar.

9 Kasım'da Berlin'de ve imparatorluğun tüm diğer bölgelerinde devrimci ayaklanmalar olur ve İşçi ve Asker Konseyleri hızla yaygınlaşır. Wilhelm-II tah-

tan indirilir. Sosyalşoven, hain Ebert Başbakan olarak atanır. Scheidemann, parlamento binası Reichstag'tan "demokratik cumhuriyet"in kuruluşunu ilan eder.

23 Ekim'de kitlelerin yoğun baskısı sonucunda hapishaneden çıkartılan Karl Liebknecht, Kasım'da Berliner Schloss önünde yapılan büyük kitle gösterisinde "sosyalist cumhuriyet" sloganını öne sürer.

Sosyal şovenler, iktidarın tamamen işçi ve asker sovyetlerinin eline geçmesini engellemek amacıyla, bütünüyle sosyal hainlerden oluşan ve geçici hükümet görevini yürütecek olan burjuva karşıdevrimci "Halk Temsilcileri Konseyi"ni oluştururlar. Berlin İşçi ve Asker Konseyi, kendisinin esas iktidar organı olmasına rağmen, Ulusal Meclis seçimine kadar yetkilerini burjuva karşıdevrimci "Halk Temsilcileri Konseyi"ne devreder.

Devrimin gelişimini engelleyemeyen sosyal şovenler, devrimi boğmak için kitlenin iktidar organları olan İşçi ve Asker Sovyetleri içerisinde etkinliklerini artırmak ve egemenliklerini kurmak amacıyla bu organlarda çalışmalarını güçlendirerek 16-21 Aralık tarihleri arasında Berlin'de toplanan İşçi ve Asker Konseyleri Kongresi'nde sosyalşovenler çoğunluğu ele geçirirler.

İşçi ve Asker Sovyetleri Kongresi Rusya Sovyet Hükümeti ile ilişki kurmayı reddeder ve burjuva ulusal meclisin oluşturulması için seçimler yapılması kararını alır. Sovyetler içerisindeki çoğunluklarından emin olan sosyalşovenler, Prusyalı generallerle birlikte karşıdevrimin gücünü hızla örgütleyerek, devrimin itici gücü Spartaküs grubuna ve onun önderlerine karşı katliam kampanyası açılır. Sosyal hainler Rosa ve Karl'ın başına ödül koyarlar.

15 Aralık'ta biçimsel olarak ABSDP içerisinde yer alan Spartaküs grubu ayrılır ve Almanya'da enternasyonalist Komünistler ile birleşir.

30 Aralık 1918- 1 Ocak 1919 tarihleri arasında Birinci Kongre'de bir araya gelen komünistler, Almanya Komünist Partisi'ni (AKP) kurarlar.

AKP'nin kurulmasının ardından karşıdevrim güçleri tarafından ABSDP'li Berlin Polis müdürü Eichorn'un görevden alınmasına karşı, Berlin'de işçiler silaha sarılırlar. 4 Ocak'ta silahlı çatışmalar başlar. Spartaküsçüler hazırlıksız da olsa, zamanını uygun görmeseler de savaşmaya kendiliğinden karar vermiş halk yığınlarından kopmayı istemediklerinden ayaklanmanın yanında yer alırlar ve mümkün olan en fazla başarıyı sağlaması için büyük çaba sarfederler. (Bu ayaklanma tarihte Spartaküs ayaklanması olarak da bilinir.)

Bu ayaklanma, eli kanlı sosyalşoven Noske'nin emri altındaki askeri güçler tarafından kanla bastırılır. AKP'nin önderlerinden Rosa Luxemburg, Karl Liebknecht, Leo Jogiches öldürülürler. AKP illegaliteye çekilmek zorunda kalır.

19 Ocak 1919 Ulusal Meclis seçimlerinde burjuva partiler çoğunluğu ele geçirirler, ama hâlâ etkisini koruyan işçi ve asker hareketinden çekindiklerinden, hükümeti kurmayı sosyaldemokratlara bırakırlar.

6 Şubat 1919'da Anayasal Meclis toplanır ve 11 Şubat'ta Ebert Cumhurbaşkanı seçilir. 13 Şubat'ta Scheidemann ilk Weimer burjuva hükümetini kurar. Anayasal Meclis ile aynı gün toplanan İşçi ve Asker Konseyi, yetkilerini Anayasal Meclise devrettiğini ilan ederek kendini dağıtır.

10 Ocak 1919'da oluşan Bremen

Sovyet Cumhuriyeti yerel alana sıkıştırıldığı için, eli kanlı Noske'nin askeri güçleri tarafından yıkılır.

1919 baharında Bayern Sovyet Cumhuriyeti işçi ve asker yığınları tarafından büyük cesaret ve fedakârlık örnekleriyle savunulsa da karşıdevrim güçleri tarafından yıkılır.

1919 sonrasında mali sermaye ve toprak ağası junkerler arasındaki ittifak devam eder ama bir farkla; artık siyasal alanda egemen güç, mali sermayedir.

Kasım Devrimi yenilmiştir, ama yenilen devrim hiç de boşuna yapılmamıştır. Ardında, kanla yazılan bazı kazanımlar bırakmıştır:

– Kasım Devrimi krallığı yıkmış, proleter araçlarla ve metotlarla burjuva demokratik devrim gerçekleştirilmiştir.

– Devrim sırasında bir dizi demokratik talep (gösteri, toplanma, konuşma özgürlüğü, işsizlik sigortası, 8 saatlik işgünü vd.) yığınların mücadelesi sonucu elde edilmiştir.

– Yığınların deneyimlerinde büyük bir gelişme ve sıçrama olmuş, en ileri yığın örgütleri, sovyetler kurulmuş, harekete geçmiş, tecrübeler kazanılmıştır.

– Kasım Devrimi'nin alevleri içerisinde işçi sınıfının öncü örgütü AKP, geç de olsa kurulmuş ve işçi hareketinin önder gücü olarak yokedilememiştir.

Kasım Devrimi'nin bazı dersleri

Almanya'da krallık rejimini yıkan, fakat sosyalist devrimle tamamlanamayan Kasım devriminden çıkarılması gereken, bugün de geçerliliğini koruyan derslerini şöyle özetleyebiliriz:

"– Burjuva devriminin görevlerinin çözümünde, en devrimci ve sonuna kadar güvenilebilecek tek sınıfın, işçi sınıfı olduğunu göstermiştir.

– Yığınların devrimci eylemliliği olmadan, yığınlar kendi savaşım örgütlerini yaratmadan, devrimin bir tek tayin edici adım atamayacağını göstermiştir.

– İşçi ve diğer emekçi yığınlar örgütlü ve mutlaka silahlı oldukları taktirde, sermayenin yıkılmaz sanılan her kalesinin yıkılabileceğini göstermiştir.

– Asker üniforması giymiş işçi ve emekçi sınıfların her büyük devrimde olağanüstü bir rol oynadıklarını, başarılı bir devrimin ön şartı olarak, mutlaka karşıdevrim ordusunda devrimci çalışmanın gerekliliğini göstermiştir.

– Yığınlar bağımsız tarihsel eylemleri ile ayağa kalksalar da, silahlara sarılsalar da, sovyetler gibi devrimci iktidar örgütleri yaratsalar da, devrimin zaferi için yalnızca bunların tamamen yetersiz olduğunu; kesin zafer için, komünist partisinin önderliğinin şart olduğunu göstermiştir.

– Şehir ile kır, işçilerle köylüler arasında devrim sırasında sıkı bir bağ ve ittifak olmadığında, devrimin zaferinin mümkün olmadığını göstermiştir.

– İşçi ve emekçi gençliğin örgütlenmesinin, silahlı tugaylar halinde devrim ordusunun en ön saflarında yürümesinin devrimci yığın hareketinin gelişmesinde tayin edici bir rol oynadığını göstermiştir.

– İllegal örgüt ve illegal örgütlenme olmadığı sürece karşıdevrimin yıkıcı saldırılarından korunulamayacağını, devrimin kesin olarak örgütlenemeyeceğini göstermiştir.

– Devrimci teoride, devrimin strateji ve taktiklerindeki hatalarının, devrim anında onarılması çok zor, büyük zararlara yol açtığını göstermiştir." (Eserleri ve Mücadelesiyle Rosa Luxemburg, H. Yeşil, Dönüşüm Yayınları, sayfa 37-38)

Ocak 2004 ✘

TASFİYEDE BİR ADIM DAHA:

Kongra-Gel

ABD emperyalizmi önderliğinde Saddam rejiminin devrilmesi ve Irak-Güney Kürdistan'ın işgal edilmesi, doğal olarak savaş sonrası dönemde işgalci güçlerin egemenliğine bağlı olarak bir "yeniden yapılanmayı" da gündeme getirdi.

Sonuçta tüm zorluklara rağmen başta ABD emperyalizmi olmak üzere işgalci güçler Irak-Güney Kürdistan'da kendilerine bağlı bir rejim kurmaya çalışmakta, tüm hesaplar ve pazarlıkları bu temelde yürütülmektedir.

Bu hesapların içinde, –tüm Irak devletinin sınırları içinde bir bütün olarak egemen olmak için– en temel koşullardan biri de kendilerinin silahlı gücü dışında herhangi bir silahlı güce izin vermemek; eğer böylesi güçler varsa onları silahsızlandırmaktır. Bunun için de ya sözkonusu silahlı güçler silahlarını bırakmayı kabul eder, ya da zorla silahsızlandırılır yönlü yaklaşım öne çıkmaktadır.

Irak-Güney Kürdistan'ı işgal eden güçler açısından somut olarak PKK'nin 8. Kongresi'nde isim değiştirerek kurulan KADEK'in Güney Kürdistan'daki silahlı güçlerinin silahsızlandırılması meselesi de gündemde.

Kuşkusuz ki bunun için belirleyici güç ABD emperyalizmidir. ABD emperyalizmi bir yandan Güneyli Kürtlerle ittifak kurarken, diğer yandan da KADEK'in Güney Kürdistan'daki varlığını TC ile pazarlıklar için de kullanmaya çalışmaktadır.

ABD emperyalizmi KADEK'i "terörist örgütler listesine" almış olmasına rağmen, Kürtleri karşısına almama hesaplarıyla da birlikte şimdilik KADEK'e yönelik askeri saldırıda bulunmuyor, tersine görüşmeler temelinde bir çözüm bulmaya öncelik veriyor. ABD emperyalizminin temsilcileriyle görüşmelerin olduğu bazı KADEK yöneticilerinin açıklamalarında da ortaya çıkmaktadır.

İşin bir yanı böyle iken, diğer yanı da, yani KADEK'in tavrı da kısaca şöyle. KADEK de silahsızlanmaya hazırdır. Fakat TC, gereken af yasasını çıkarmayı, Kürtlere legal siyasi çalışma izni vermeyi kabul etmiyor. Bu durumda KADEK ne kadar isterse istesin silahlı gücünün bir bölümünü elinde tutmak zorunda kalıyor...

TC ise ABD emperyalizmi ile işbirliği yaparak KADEK'in Güney Kürdistan'daki silahlı güçlerini askeri yollarla ortadan kaldırma hayalleri içindedir. Aslında ABD emperyalizmi yol verse, TC bu işi tek başına da yapmaya can atmaktadır. Ama her şey sömürgecilerin istediği gibi de yürümüyor.

Türk hakim sınıfları Irak'a yönelik savaş hazırlıkları ve sürecinde ağababasını kızdırdı... ABD emperyalizmi "güvenilmez müttefik" olarak TC'nin kredisini düşürdü. Ayrıca ABD emperyalistlerine göre, Irak-Güney Kürdistan'da ne yapılacaksa ABD'nin çıkar ve izni temelinde yapılması gerekiyor... Bu yüzden de Güney Kürdistan'da ABD'nin istemediği bir kargaşanın çıkarılması olasılığına karşı, ABD emperyalizmi TC'ye KADEK'in silahsızlandırılması işinin kendileri tarafından halledileceği, Türkiye'ye yönelik saldırıların Güney Kürdistan kaynaklı olmayacağı yönünde sözler vermektedir.

KADEK'in silahsızlanmaya ve pazarlıklara açık tavrının bilincinde olan ABD emperyalizmi için anda askeri yollarla bu işi çözmeye çalışmasına gerek de yoktur. Sonuç olarak öyle ya da böyle KADEK'in silahlı güçlerinin silahsızlandırılması gündemdedir.

Bunun gündemde olduğu koşullarda, 4 Nisan 2002 tarihinde PKK'nin örgütsel varlığına son verilip kurulan KADEK, 26 Ekim 2003 tarihinde olağanüstü kongre yaparak kendisini feshetti. Bu fesih sonrasında ise 15 Kasım 2003 tarihinde KONGRA-GEL'in kuruluşu resmen ilan edilerek kamuoyuna açıklandı. KONGRA-GEL'in hangi ihtiyacın bir ürünü olduğu, neyi amaçladığı vb. sorulara yanıt vermek için, ilkönce KADEK'in neden feshedildiğine bakmak gerekiyor.

KADEK'İN TASVİYESİ

KADEK'in "yeniden yapılanmaya" gideceği, bunun aslında sisteme daha fazla entegre olma yönünde atılacak bir adım olacağı konusunda dergimizin 24. sayısında dikkat çekmiştik.

Dergimiz baskıdan çıkıp dağıtıma girdiğinde KADEK'in bu adımı attığı basına yansıdı. 12 Kasım 2003 tarihli Özgür Politika KADEK'in kendini fesh ettiğini "KADEK'e nokta! Yeni oluşum yolda" manşetiyle kamuoyuna duyurdu.

Buna göre 26 Ekim 2003 tarihinde KADEK 2. Olağanüstü Kongresi toplanmış ve kendini feshetme kararı almıştı. Zaten kongrenin tek gündem maddesi de KADEK'in feshidir. Kongrenin açılış konuşmasını yapan Cemil Bayık, yapılan kongrenin bir fesih kongresi olduğunu vurguladığı konuşmasında şunları söylemektedir:

"Tek gündemle toplanan bir kongredir. Gündemi tek, süresi kısa olabilir, fakat yerine getirdiği görev, oynadığı rol büyüktür. Yeni bir kuruluşun yolunu açtığı için stratejik niteliktedir. PKK'den KADEK'e geçiş ile yakın benzerlikleri olsa da ondan farklı yanları da vardır. Mücadele tarihimizde ilk defa böyle bir kongre yapıyoruz. KADEK kurulurken PKK'nin feshi için ayrı bir kongre yapmamıştık. Aynı kongrenin akışı içinde yaşanan bir devir teslim olayı idi. Onun içindir ki KADEK'in kuruluş kongresi, aynı zamanda PKK'nin 8. kongresi idi. Şu an yaptığımız kongre ise KADEK'in 2. Olağanüstü Kongresi'dir. Dolayısıyla temel özelliği bir fesih kongresi olmasıdır." (12 Kasım 2003, Ö. Politika)

Cemil Bayık yapılanın bir tasviye olduğunu özel bir yoruma gerek bırakmayan bir açıklıkla ifade ediyor. Evet, KADEK 2. Olağanüstü Kongresi, tarihe bir fesih (tasviye) kongresi olarak geçmiştir.

Kuşkusuz ki, genel olarak ele alındığında her örgütlenme ihtiyaç ve imkan meselesidir ve tüm zamanlar için varolacak, olması gereken bir örgüt de yoktur. Sorunun özü şu ya da bu örgütün tasviyesi değildir. Eleştirimiz de neden KADEK tasviye ediliyor biçiminde bir eleştiri değildir.

KADEK'in tasviyesine de bu bakışla yaklaştığımızda, karşımıza, burjuva sisteme iyice entegre olma, emperyalist güçler tarafından kabul edilme amaç ve siyaseti çıkmaktadır.

Kuşkusuz PKK ya da devamı KADEK açısından bu siyaset yeni değildir. Sorun, hangi adımlar atılsın ki, emperyalist ve sömürgeci güçlerce de kabul görsün sorunudur. Burjuva sisteme entegre olmaya PKK de, KADEK de hazırdı. Ama muhatap olmaya çalıştığı emperyalist ve sömürgeci güçler, atılan adımları yeterli görmüyor ve PKK ya da sonra KADEK'i kendi sistemine kabul etmiyordu. Bu bağlamda gündeme gelen değişiklikler de bu sisteme entegre olma yolunda yapılacak değişikliklerdir.

KADEK isminin alınması ile PKK'den ayrı bir örgüt olduklarını göstermeye çalışmaları pek tutmadı. Bunda örgütsel alanda sadece aynı kişilerin yönetimde yer alması değil, aynı zamanda PKK 8. kongresinin Bayık'ın deyimiyle bir "devir-teslim" işiyle KADEK'in kuruluş kongresine dönüştürülmesi de rol oynamıştır.

Askeri alanda, TC'nin tavrına bağlı olarak belli bir silahlı güç, en azından savunma amaçlı elde tutuluyordu. Bunların silahsızlandırılması için bir genel af, anayasal değişiklikler isteniyordu.

Siyasi alanda ise, KADEK'in savunduğu siyaset her ne kadar PKK'nin savunduklarını mantıki sonucuna götürme bağlamında yeni adımları içerse de; bu değişiklik emperyalist ve sömürgeci güçlerin KADEK'i PKK'den farklı görmelerine yetmedi... Çünkü emperyalist ve sömürgeci güçler daha fazlasını istiyorlardı, istiyorlar.

Tüm bunlara bakıldığında neden KADEK'in yaklaşık 20 aylık varlığına son verildiği de esasta ortaya çıkmaktadır.

Bu kadar kısa sürede neden yeni bir kongre ve fesih kararına ihtiyaç duyulduğu sorusuna Cemil Bayık şöyle yanıt vermektedir:

"Bu soruların cevabı esas olarak Başkan APO'nun demokratik-ekolojik toplum paradigmasında teferruatlı olarak vardır. Bölgemizde ABD'nin Irak'a müdahalesi ile ortaya çıkan yeni gelişmeler ve bu gelişmelerin önümüze koyduğu siyasal ve demokratik yapılanmaya ilişkin görevler de önemli bir gerekçedir." (aynı yerden)

Cemil Bayık yapılanın Abdullah Öcalan tarafından ortaya konan siyasetin uygulanması ve bununla birlikte Irak-Güney Kürdistan'daki koşulların değişmesinin dayattığı bir değişiklik olduğunu ortaya koymaktadır. Bunu yaparken tabii ki, yapılanın daha ileriye gitmek için atılan adımlar olduğu yönlü tavır takınmaktadır. *"Hem siyasal gelişmelere, hem de örgütsel ihtiyaçlara cevap olacak dönüşüm ve açılımları yapma zorunluluğu, bizi tekrardan olağanüstü toplanmak mecburiyetinde bırakmıştır." (aynı yerden)* diyor Cemil Bayık. Sorunun özü ise tabii ki ortaya konmuyor. Atılan adım, Kürt ulusunun kurtuluşu için mücadele açısında gerçekte bir

geri adım iken, böylesi tespitlerle ileriye adım atılmış gibi bir hava yaratılmaktadır. Burjuva siyasete göre ele alındığında kuşkusuz ki sisteme entegre olma açısında "ileri" adım atmışlardır... Bunun doğal sonucu olarak geçmişlerinde burjuva sistemle uyuşmayan ne varsa adım adım terkedilmektedir.

Oybirliğiyle alınan karara göre:

"1. Demokratik ekolojik sisteme denk düşecek yeni bir örgütsel yapılanmanın yolunu açmak;

2. Kapsayıcı, demokratik, özgür katılıma imkan veren ve Leninist Parti etkilerini aşan yeni bir yapılanmaya yol açmak;

3. Bu temelde Kürt halkını temsil edebilecek, uluslararası kriterlere uygun, meşru, demokratik ve yasal siyaset yapabilen bir muhataplık durumunun gelişmesinin yolunu açmak;

4. Egemen ulus-devletlerle Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümünü gerçekleştirmek için KADEK örgütsel varlığına son verir." (aynı yerden)

Fazla söze gerek yok aslında! KADEK'in tasviyesinin gerekçeleri de, içeriğinin nasıl doldurulduğuna bakıldığında, burjuva sisteme kendini uydurmanın gerekçeleri olmaktadır. Bu tavır, en iyimser değerlendirmeyle Abdullah Öcalan'ın "Avrupa demokrasisi" diye tanımladığı burjuva demokrasisine tapan bir tavırdır.

KADEK'in "Leninist Parti"den etkilendiği, ya da Leninist Partinin etkilerini taşıdığı tespiti ise koca bir yalandan başka bir şey değildir. Burjuvaziye yaranmak, hoşgörünmek için de olsa, böylesi bir tespit gerçeklerin tersyüz edilmesidir. Ne KADEK ne de PKK hiçbir zaman Leninist Parti normlarına sahip olmamıştır. Bu işin bir yanı.

Diğer yanı ise, tüm sömürgeci güçlerin ve emperyalistlerin komünizme saldırıda hedef tahtasına koyduğu Marksizm-Leninizm ve onun Leninist örgütlenme ilkelerinin KADEK tarafından savunulmadığı, anda terk edilenin sadece Leninist Parti'nin etkileri olduğu açıkça kabul edilmektedir. Yani KADEK emperyalistlere yaranmak, burjuva sisteme daha fazla entegre olabilmek için olası Leninist Partinin etkilerinden de bütünüyle kopmak istiyor. Bunun için de kendini lağvediyor. Böylece yeni kurulacak örgütün esasta burjuva düzen savunuculuğu temelinde kurulacağı da ortaya konuluyor.

KONGRA-GEL'İN KURULUŞU

KONGRA-GEL'in kuruluşu, 15 Kasım 2003 tarihinde, Güney Kürdistan'daki Kandil dağında yapılan bir basın açıklamasıyla resmen ilan edildi. Bu resmi açıklamaya göre KONGRA-GEL 15 Kasım'da kurulmuştu...

Ama yazılan haberlere bakıldığında KONGRA-GEL, 27 Ekim-6 Kasım tarihlerinde gerçekleştirdiği "ilk oturum"da kurulmuştur. Yani, 26 Ekim'de KADEK'in tasviye kongresinin hemen ardında KONGRA-GEL'in "oturum"u gerçekleşmiştir.

KONGRA-GEL Genel Başkanlığına Zübeyir Aydar seçilmiştir. Basın toplantısında konuşan Aydar, amaçlarının "ayrı bir devlet kurmak olmadığını, demokratik birlik içinde, Kürtlerin yaşadığı devletleri demokratikleştirme olduğunu" söylemesinin yanısıra KONGRA-

GEL'in Abdullah Öcalan'ın "Demokratik Ekolojik Toplum" düşüncesi üzerinde kurulduğunu da açıkladı.

Silahlı mücadeleyi bırakmanın amaçları içinde olduğunu, bunun için de Türkiye'nin siyasi adım atması ve kendilerine legal siyasi çalışma imkanı vermesi gerektiğini açıklayan Aydar, "ABD'nin diplomatik arabuluculuk yapmasını istiyoruz" diyerek de ABD emperyalizminin temsilcilerine çağrıda bulundu. (16 Kasım 2003 tarihli Ö. Politika)

Zübeyir Aydar kendisiyle yapılan söyleşide Ö. Politika muhabirine yaptığı açıklamalarda da ABD ile ilişkilerden yana olduğunu söylemektedir. Aydar şunları söylemektedir:

"Bu girişim bizi farklı ilan etme girişimidir. Biz Kürtlerle ABD arasında ilişkilerin gelişeceğine inanıyoruz. Eğer ABD, Türkiye'de Kürt sorununun çözümü konusunda bir rol oynarsa bundan da memnun oluruz. Biz yeni kurulduk. Henüz kimseyle görüşmüş değiliz. Ancak AB ve ABD ile de siyasi diplomatik ilişki geliştirmek istiyoruz." (17 Kasım 2003, Ö. Politika)

Özgür Politika tarafından yorumlanarak aktarılan KONGRA-GEL'in Sonuç Bildirgesi'nde, "bölücü" olmadıkları üzerine de yemin etmektedirler. Buna göre:

"KONGRA-GEL Kürtlerin içinde yer aldığı devlet sınırlarını yıkmak gibi bir amacı taşımamaktadır. Bu devletlere yönelik tavır, sözkonusu devletlerin Kürt sorununa yaklaşımlarıyla bağıntılı olacak." (aynı yerden)

Böylece başta sömürgeci güçlere, özelde de sömürgeci faşist Türk devletine, "misak-ı milli" sınırlarına dokunmayacakları üzerine yemin etmekteler... Kürt ulusal meselesi ise esas olarak "bireysel hak ve özgürlükleri güvenceye alarak çözme" yaklaşımı temelinde ele alınmaktadır. Bunların gerçekte Kürt ulusal sorununu çözme diye bir sorunlarının olmadığını söylemek, sadece gerçeği dillendirmek olacaktır.

Sonuç Bildirgesi'nde de ABD emperyalizmine "seslenilmektedir". Özgür Politika'nın aktarımına göre tavırları şöyledir:

"ABD'ye de seslenilen bildirgede, ABD'nin Saddam rejimine müdahale ederek Ortadoğu'da yeni bir süreci başlatmasının olumlu olduğu belirtilerek, bu yaklaşımın yapıcı bir boyuta ulaşmasının Kürt sorununun kalıcı çözümüyle mümkün olabileceği ifade edildi. Bildirgede, ayrıca KONGRA-GEL'in kuruluşunun ABD'nin bölgeye yönelik düzenlemelerine katkı sağlayacağına işaret edildi. Bildirgede, devamla ABD, Kürt siyasi oluşumlarının tümünü Kürt sorununda muhatap kabul etmeye ve diyaloga çağrıldı." (aynı yerden)

KONGRA-GEL Bilim ve Sanat Komisyonu Başkanı Cemil Bayık'a göre: *"KONGRA-GEL, bir yönüyle de ABD'nin bölgeye müdahalesiyle ortaya çıkan bölgenin değişime uğrama zorunluluğu ve Kürdistan'da yaşanacak gelişmelerde inisiyatif kazanma, çözüm gücü olma ve bu temelde siyasi hamle yapmanın örgütsel modeli olmaktadır." (25 Ocak 2004, Ö. Politika)*

Yeni koşullara kendini uyduran bir örgütlenme olduğu düşüncesiyle, ya da çözüm gücü olma vb. tespitleriyle, esas olarak bu "kendini uydurmanın" ulusal kurtuluş mücadelesinden daha fazla uzaklaşmak, sömürgecilere, emperyalistlere daha fazla taviz vermek, dünya-

nın andaki emperyalist egemenlerine yamanmaya çalışmaktan başka bir şey olmadığı gerçeğinin üzeri örtülmeye çalışılmaktadır.

Bunların çözümden anladığı, burjuva sistem içinde, anayasal değişikliklerle bazı kültürel hakların elde edilmesi ve legal siyasi çalışma imkanlarının kendilerine verilmesidir. Yani çözüm gücü olma hedefi, gerçekte burjuva sisteme yamanmaya çalışmanın gücü olma hedefidir.

Bu "örgütsel model" de, sömürgeci güçlerle –özelde de TC ile– pazarlıklarda daha fazla taviz vermek, PKK'nin 15 Ağustos 1984'de başlattığı silahlı mücadeleye bütünüyle son vermek, adım adım silahlı güçleri de –bunların andaki varlığı "savunma amaçlı" da olsa– tasviye ederek işi halletmenin "örgütsel modeli" olmaktadır.

Atılan bu adımla kendilerini kabul ettirmenin bir adımı daha atılmıştır. Ama bunun emperyalistler tarafından kabul görmenin yolunu açmaya yetip yetmeyeceği soru işaretidir. Avrupa Parlamento-su'nda konferans düzenlenmesi KONGRA-GEL'in Avrupalı emperyalistler tarafından belli oranda kabul görüldüğünü gösterse de, ABD emperyalizminin TC'nin de zorlaması ve pazarlıkları sonucunda KONGRA-GEL'i KADEK gibi "terörist örgütler listesi"ne alması ise, atılan adımın ABD emperyalizmi tarafından yeterli görülmediğine işaret etmektedir.

KONGRA-GEL'in değişik sorumlularınca yapılan açıklamalardaki yanlışları bırakıp işin özüne bakarsak KONGRA-GEL'in kuruluşu, kendilerinin, emperyalistlerce –başta ABD emperyalizmi– ve sömürgeci TC tarafından kabul edilmesinin yolunu açmaya hizmet etmesi için atılan bir adımdır.

KONGRA-GEL, "ne devletleşmeyi hedefleyen ne de devlete karşı olan" bir örgütlenmedir.

KONGRA-GEL, ulusal meselenin en temel öğelerinden olan ayrı devlet kurma hakkını savunmayan; TC'yi "bölücü" olmadıkları konusunda ikna etmek için var olan devlet sınırlarına dokunma amacının olmadığını ilan eden bir siyasetin savunucusudur.

Kısaca tespit edilirse KONGRA-GEL bir nevi sivil toplum örgütüdür. Abdullah Öcalan'ın tanımıyla: *"Bu model devletin tıkanıklığını aşmak için geliştirilen en iyi formülasyondur." (25 Kasım 2003, Ö. Politika)*

KONGRA-GEL'in Kürt ulusunun ulusal kurtuluşu diye bir sorununun, amacının olmadığı açıktır. Öcalan'ın dediği gibi bu model devletin tıkanıklığını aşmak için geliştirilen bir modeldir. Bu yaklaşıma, Öcalan'ın, *"Benim ilkem, 20'lerdeki çizgiye mi geleceğiz yoksa Sevr işbirlikçiliğine mi geleceğiz tartışmasında, Mustafa Kemal'in 2000'li yıllar versiyonudur." (aynı yerden)* tavrı da eklenince tablo tamamlanmaktadır.

Öcalan ve savunucuları bir yandan yaptıklarını Kürt halkı için büyük işler olarak yutturmaya çalışırken, diğer yandan da aslında açık konuşmaktadırlar. Görev, bu siyasetin Kürt ulusu ve halkının kurtuluşu siyaseti olmadığı, bazı kırıntılarla köleliğin başka biçimlerde sürdürülmesi siyaseti olduğu gerçeğini Kürdistanlı işçi ve emekçilere kavratma, onları aydınlatma ve devrim mücadelesine kazanmak için çalışmaktır.

26 Ocak 2004 ✘

Êdî Bese!

Devlet cinsel terör estiriyor ...

Gözaltında taciz ve tecavüz olaylarının kamuoyuna yansıması devam ediyor! Kuzey Kürdistan-Türkiyeli devrimci-demokrat-komünist kadınlar kadınlara yönelik bu iğrenç sindirme ve işkence yöntemini ve bunu uygulayan/uygulatan faşist Türk devletini teşhir etmek için her bir olayın üzerine gitmeye yeminliler. Susmuyacağız hesap soracağız!

Dün Gülbahar Gündüz, bugün Afife Mintaş, yarın kime? Hiçbir baskı ve saldırı Kuzey Kürdistan-Türkiyeli kadınların haksızlığa ve baskı politikalarına karşı mücadelelerini engelleyemeyecek.

Afife Mintaş'a saldırıyı protesto ediyoruz!

DEHAP Diyarbakır İl Kadın Kolları Yöneticisi Afife Mintaş 9 Kasım günü kimliği belirsiz sivil giyimli kişilerce kaçırılarak, bilinmeyen bir yere götürülmüş ve orada cinsel, psikolojik ve fiziki saldırıya uğramıştır. Olayın devletin sivil güçleri tarafından yapıldığı hemen hemen kesindir. Olaydan yaklaşık 3 saat önce de Afife Mintaş'ın ağabeyi yine sivil polisler tarafından gözaltına alınmıştır. (Bkz. Özgür Politika 14 Aralık 2003)

Olayın ertesinde avukatıyla birlikte savcılığa suç duyurusunda bulunmaya giden A. Mintaş'ın azarlanması ve yıldırılmaya çalışılması da, devletin olayı örtbas etme çabasını göstermektedir. Devletin kimin devleti olduğu, tacizci ve tecavüzcülere hodri meydan deyip, buna karşı direnenleri baskıyla yıldırmaya çalışmalarından belli değil midir?

Fakat TC devletinin pisliklerini örtme çabası boşuna! Artık geri dönüş yok! Devlet eliyle yapılan/yaptırılan taciz ve tecavüzlerin hesabı soruluyor, sorulacak. Gülbahar Gündüz, Afife Mintaş ve ismini saymadığımız nicelerine yönelik bu saldırıları hakları ve özgürlükleri için mücadele eden bütün kadınlara yönelik bir saldırı olarak kabul ediyor, bu terör son buluncaya kadar mücadele edeceğimizi açıklıyoruz.

... aile ölüm fermanı veriyor!

Kadınlara yönelik cinsel şiddet ve terör aile içinde başlıyor ve devlete kadar uzanıyor! Ve bu öyle bir kısır döngü ki, devlet cinsel şiddet estiriyor, pederşahi feodal ideolojiyle besinlenen aileler saldırıya maruz kalan kadınları dışlıyor ve hatta haklarında ölüm fermanları çıkarıyorlar. Saldırıya uğrayan kadına sahip çıkılmadığı gibi, mağdur olan kadının suçlanması, kadınların hangi toplumsal yaklaşım ve davranışlarla karşı karşıya olduğunu ve gözaltında taciz ve tecavüz olaylarını neden gizleme gereği duyduklarını ortaya seriyor. İşte bunun

en canlı örneği, canını kurtarmak için sonunda DEHAP'a sığınmak zorunda kalan A.A.'nın yaşadıkları...

Nusaybinli A.A. 10 yaşındayken evlendirilmiş. Düğün gecesi kocası tarafından önce dövülmüş sonra da cinsel ilişkiye zorlanmış. Şimdi 18 yaşında ve 3 çocuk sahibi olan A.A.'nın evliliği esasen dayak ve tecavüzün eksik olmadığı bir işkenceden başka bir şey olmamış. A.A.nın çilesi bu kadarla da bitmiyor.

1999 yılında Özel Harekat Timlerinin yaptığı bir baskın sonrasında gözaltına alınmış ve burada kendisine 15 gün boyunca işkence yapılmış: "Günlerce işkencede kaldım, elektrikten, falakaya her türlüsünü yaşadım işkencenin. Ama bir şey var ki, unutamıyorum. O da "tecavüz". Evet, gözaltında iken yıllarca yaşadığım bunca eziyet ve baskı yetmezken bir de tecavüze marız kaldım." diyor A.A.

Daha sonra mahkemeye çıkarılmış ve "yardıma yataklık" suçundan Nusaybin Cezaevine konulmuş. Kocası kendisini bir sefer ziyarete gelmiş. O da şunları söylemek için: "Sana karakolda tecavüz etmişler. Artık sen kirlenmişsin. Seni istemiyorum. Eğer ceza alırsan, evi de çocukları da senden alacağım. Ceza almazsan da çıktıktan sonra seni boşayacağım." (Evrensel, 7 Ocak 2004)

Hapisten çıktından sonra, gidecek başka yeri olmadığı için kocasının ailesinin yanına gitmek zorunda kalmış A.A. Üç yıl boyunca her gün evden kovulmuş, her gün dayak ve eziyet görmüş. Sonunda dayanamamış kendi akrabalarının yanına Adana'ya gitmiş. Fakat burada da eşinin akrabaları tarafından rahat bırakılmamış. Devamında başına gelenleri şöyle anlatıyor A.A.:

"Ancak dayım da, 2 aydan sonra 'ya eşine geri dönersin ya da seni dışarı atarım' deyince bir ev kiraladım ve tarlalarda çalışmaya başladım. Eşim bu dönemde sık sık beni tehdit ediyordu. Bir gün beni konuşma bahanesiyle kız kardeşinin evine göstürdü. İçeri girer girmez beni dövmeye başladı. Daha sonra büyük oğlumu getirerek, beni gösterdiler. Ben, oğlum ve kocamın elinden kaçarak polise sığındım. Kocamı şikeyet ettim. Ancak o, polislere beni kendisinin değil, oğlum Zeki'nin dövdüğünü söyledi. Yani ceza almamak için suçu oğluma attılar. Savcılıkta oğlum babasının suçunu üstlenerek beni dövdüğünü kabul etti. Ben de bunun üzerine tekrar DEHAP'a sığındım, yüzüm gözüm mosmordu. Arkadaşlar bana sahip çıktı." A.A. eşinin "aile meclisi"ni toparlayarak "kötü yola düştü"ğü gerekçesiyle hakkında "ölüm kararı" çıkardığını da sözlerine ekliyor.

A.A. bütün şanssızlığı içinde yine "şanslı" olan bir kadın. O şimdiye kadar yaşadığı zindandan kurtulmanın mümkün olduğunu, kaderini değiştirmenin mümkün olduğunu kavramış ve bu yönde destek gördüğü bir ortama girmiş. A.A. kaderini değiştirmek için mücadele ediyor ve kendi durumunda olup eziyet gören tüm kadınlara da şiddet ve kölelik zincirlerini parçalama yönünde çağrıda bulunuyor.

Onun çağrısı bizim çağrımız... Kölelik kader değildir. Gözaltında, hapishanede, evde, sokakta, işyerinde kadınlara yönelik cinsel şiddet ve tecavüze karşı örgütlü ve dayanışmacı mücadelemizi sürdüreceğiz.

Ocak'04 ✘

"BÜTÜN ÇABAM TRAJEDİLERİ ÖNLEMEK İÇİNDİR"
DİYOR ABDULLAH ÖCALAN...

Gerçekler söylediği gibi mi?

— KISA NOTLAR—

Abdullah Öcalan, *"Bütün çabam trajedileri önlemek içindir"* diyerek büyük laflar ediyor. Bu "kurtarıcı", adına "demokratik cumhuriyet" dediği, bundan anladığı da gerçekten de sonuç itibarı ile burjuva, emperyalist sistem sınırları içindeki bir çözümdür.

Fırsat buldukça Apo, çözüm önerilerini kamuoyuna açıklıyor. Aslında "yeni" çözüm önerileri de eski görüşlerinin özünde bir tekrarıdır, yer yer savunduğu esas hat üzerine kimi eklemelerde bulunmaktadır. Yani işin özü, Abdullah Öcalan, çizgisinde ısrarcı bir biçimde yolalmaktadır.

Son dönemde Abdullah Öcalan'ın *"Bütün çabam trajedileri önlemek içindir" (Bkz. Özgür Halk dergisi, sayı 141, 15 Ağustos 2003)* başlığı altında kimi görüş ve önerileri yayımlandı. (Yine bu dergide; "Meşru savunma güçlerine", "Uluslararası demokratik kamuoyuna", "Türkiye halkına ve sorumlu yöneticilerine", "Değerli Kürdistan halkı!.."na yazdığı 15 Ağustos 2003 tarihli mektupları yayımlanmaktadır. Bu mektuplarda da Öcalan kimden, neyi beklediğini, çözüm önerisinin ne olduğunu tekrarlamaktadır.)

Abdullah Öcalan'ın yazıda ifade ettiği kimi düşünceleri üzerine kısa notlar düşmekte yarar var. Yazıda dile getirdiği tüm düşüncelerine tavır takınmaya gerek yoktur. Ayrıca burada üzerine durduğumuz görüşleri üzerine de genişçe durmaya gerek yoktur. Daha önce de bir dizi makalemizde Apo'nun görüşleri üzerine duruldu, tavır takınıldı, takınılıyor.

Şimdi A. Öcalan'ın ne dediklerine bakalım:

"Benim Savunmam Araplar için bir çıkıştır, Türkmenler için, Yahudiler için, Kürtler için bir çıkıştır." (sayfa 35) iddiasındadır Apo. Fazla söze gerek yok. Çıkıştan ne anladığını daha önce de çokça dile getirdi. O'nun çıkıştan anladığı, ezilen halkları emperyalist sistemin çeperi içine hapsetmeye çalışmaktır. "Çıkışı" bu emperyalist, burjuva çeperi içinde aramaktır. Halkların gözüne sis perdesi çekmektir.

"Devletçilik yapmak ya da devlet yıkmak ideolojik sistemimde yok. (...) Klasik olarak devlet yapmak ve yıkmak, milliyetçi, feodal, dini, sosyalizme dayalı devlet kavramlarını sakıncalı buluyorum. Kim bulaşırsa bulaşsın, kaybetti.

Bunu Hitler'de, Lenin de Stalin de savundu, iflas ettiler. Lenin devleti çözmek için uğraştı, tedbir almaya çalıştı, başaramadı. Reel sosyalizm bundan kaybetti. (...) Sağ-sol anlamda devlet yapma, devlet yıkma olayına karşıyım." (aynı yerden) diyor Apo.

Apo'nun bu görüşlerine kaynaklık eden felsefi düşünce idealizmdir. Gerçek olgular bir kenara bırakılmakta, hayali bir dünya, hayali bir sınıf, insan ilişkileri, hayali çözüm önerileri üretilmektedir. Burada savunulan düşünceler dünya tarihinde yeni de değil aslında. Apo, bu düşünceler kendisine aitmiş gibi hareket etmekte, ama aslında yanılıyor. Bu ve benzeri düşünceler değişik çevreler tarafından değişik kelimelerle bundan çok önceleri ifade edilmiştir. Pratik gerçeklikten uzak olan bu düşüncelerin savunucuları, her dönemde Marksizm-Leninizmin temsilcileri, savunucuları tarafından hakettikleri biçimde cevaplar almışlardır. Bugün de hakettikleri cevabı almaktalar, alacaklar.

Apo için sınıf / sınıflar, ezen / ezilen... nedir?, hangi devlet / kimin devleti?; kim için devlet?, kime karşı devlet? vb. vs. gibi sorular ve bunlara verilecek cevapların pek önemi yoktur. Zaten geldiği noktada bunları soru işareti dahi yapmamaktadır. Gerçekler, olgular birileri istemiyor diye yok olmaz ki! Hangi süslü, kurtarıcı, çözümleyici, barışçı... laflar altında görüşlerini dile getirirse getirsin, işin gerçeği bu. Dün olduğu gibi, bugün de gerçekler ortadadır. Tüm sınıf mücadelesi tarihinin gerçekleri, varolan sömürücü devletlerin gerçekliği ortadadır. Kısa süreli de olsa kurulan Sovyet iktidarı ve devleti, Halk Demokrasisi devletleri gerçeği ortadadır. Bu gerçeklerden öğrenmeyenlerin, kalkıp da işçi sınıfı ve ezilen halkları kurtarma posizyonuna bürünerek çözüm önerileri ortaya atma hakkı yoktur –işçi sınıfı ve ezilen halklar açısından.

Yukarıda alıntı yaptığımız görüşlerin her cümlesi yanlıştır.

"Irak için ulus devlet, klasik, dini, BAAS milliyetçi devlet modeli, Saddam modeli, feodal tarz devlet modelleri geçersizdir. Saddam ve ailesi için bir trajediyle sonuçlandı. Lenin için de Sovyet devleti bir trajedidir." (aynı yerden)

Apo'nun bu alıntıda söylediği diğer görüşlerini bir kenara bırakalım, Lenin / Sovyet devleti bağlamında söyledikleri tamamıyla uydurmadır, tarihi gerçeklerin çarpıtılmasıdır. Bu çarpıtmayı, Lenin ve Sovyet devletine saldırma işini taa işin başından itibaren burjuva kalemşorları sistemli bir biçimde yaptılar, hâlâ da (eski yoğunlukta olmasa bile) yapmaya devam ediyorlar. Çünkü korkuları büyük. Lenin'in savunduğu ve kurulan Sovyet devleti tüm emperyalist dünya gericiliğinin korkulu rüyasıydı. Dünya işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının emperyalist barbarlıktan gerçek kurtuluşunda onlara yol gösteren, pratik olarak da çözümün nasıl olacağına örnek teşkil eden bir devletti. Sosyalist, Komünist bir dünya için mücadele edenler için bir güç kaynağı ve bir meşaledir Lenin'in Sovyet devleti. Apo, bunu farklı değerlendiriyor, olabilir. Amacı emperyalist sistem içinde çözüm önerileri peşinde olan birinden başka bir şey beklemek de doğru olmaz.

Burada yapmak istediğimiz işçi sınıfı ve ezilenlerin, bu somutta da özellikle Kürt ulusundan işçilerin, köylülerin, Kürt ulusunun kurtuluşunun önünün karartılması çabasının önüne geçmeye çalışmaktır, gerçekleri anlatmaktır. Gerçeklerin Apo'nun söylediği gibi olmadığını açıklamaktır.

Apo'da Yahudi düşmanlığı...

Siz okurları sıkma pahasına bu ibretlik tavırları kendisinden uzunca aktaralım:

"Yahudiler Arap coğrafyasıyla kendilerini sınırlamayacaklar. Filistin'den Anadolu'ya, İran'a özellikle de Urfa'ya kadar etkili olmaya çalışacaklar". (sayfa 36)

"Wolfowitz Yahudi kökenlidir, bilerek yapıyor. Eline silahlı gücü almış, İslam'ı, İran'ı, Türkiye'yi, Suriye'yi yola getirecek, çözecek. Bunların hepsini yola getirecekler".

"Grosman da Yahudi'dir. Ya Yahudilerin dediğini yapacaksın ya da adam gibi Saddam gibi karşı çıkacaksın. Müslümanlık ya Yahudiliği kabul edecek ya devrilecek. Böyle yapmazsan Wolfowitz seni reddeder, bunun orta yolu yoktur. AKP'nin yaptığı mızmızcılık, orta yolculuktur. (...) Bu ne Yahudiliğe, ne İslamiliğe, ne Musa'ya ne Muhammed'e, ne camiye ne havraya yaranmadır. Bu tarihi sözü de ben söylemiş olayım".

"Yahudileri küçümsememek gerekiyor, batı düşüncesine damgalarını vurdular, atomu parçaladılar."

"(...) Herkes saf tutacak. Araplar, Türkler, Kürtler, işverenler, ezilenler, emekçiler herkes imanını yeniden tazeleyecek. Irak'ta bunlar oluyor. (...) yalnız PKK'nin değil, herkesin üzerinde durması gerekiyor. Hitler, Yahudi etkinliğini katliamlarla kırmaya çalıştı. Tabi Hitler'in yaptıklarını doğru bulmuyorum. Ancak Yahudi kapitalizmi, Yahudi kurnazlığı, Yahudi istihbaratçılığı meşhurdur. Yahudiler düşünsel sisteme hakimler. Sipinoza'dan tut, Einstein'a, Huttington'a kadar; Bush'un danışmanı Leo Straus bunların hepsi Yahudi'dir. Ama nüfusları az olduğundan coğrafyaya hakim değiller. Harran'a Vehbi Koç bir şirket kurdu. Bu Yahudilerindir. Vehbi Koç orada bir görüntüdür. Siverek'te de kuracaklardı. Urfa'ya bir Oxford kurmak istediler. Olabilir, bu tür şeylere karşı değilim. Ben Yahudi düşmanı değilim ama Yahudileri tanıyarak onlara yer vermek gerekir. (...)

Yahudileri küçümsememek lazım, bunlar İkinci Dünya Savaşı'nı çıkardılar. Ben bir üçüncü dünya savaşını engellemeye çalışıyorum. Birincil noktada Kürtler var. Kürtlerin stratejik önderliği Yahudilerin eline geçerse Türkiye kaybeder. Türkiye için felaket olur. En az kırk milyon dağ Kürdünü eğitecekler. Zaten öncülerini eğittiler. KADEK'i de alıp eğitecekler, şimdi olur demiyorum ama on yıl sonra olabilir".

"Beni Türkiye yakalamadı, Mossad yakalattı. (...) Yahudiler neden böyle yaptı? Kürtlerin kontrolünü ele geçirmek amacıyla beni Türkiye'ye teslim ettiler. (...) Ben Yahudilere karşı değilim. (...) ama bunlar şimdi herkese emrediyorlar. Türkiye yetmiş yıldır onların emrindedir. (...) Benim yaklaşımım, ne Yahudi uşaklığı ne de Yahudi düşmanlığıdır. Seviyeli dengeli ilişkiler esastır" (sayfa 36-37)

Bu kadar saçma, yanlış ve Yahudi düşmanlığının ifadesi olan düşünceleri buraya almak zorunda kalmamızın nedeni, Yahudiler üzerine Apo'nun söylediklerini kendi ifadeleri ile okuyucularımıza sunmak istemiş olmamızdır.

Apo yazıda ikide bir Yahudi düşmanı olmadığını söyleyip, hemen devamında bir "AMA" deyip Yahudi düşmanlığını açık bir biçimde dile getirmektedir. Apo'ya göre nerede bir kötülük varsa, kaldırılacak kötü taşın altından Yahudiler çıkacaktır. İkinci Dünya Savaşı'nı çıkaranların da Yahudiler olduğunu Apo'dan öğreniyoruz! Tarihi çarpıtmanın bu kadarına da pes doğrusu! Sadece bu mu? Hayır, okuyucuyu sıkma pa-

hasına da olsa uzun uzun yaptığımız alıntılarda daha bir dizi yanlış bilgiler, tavırlar var.

Yahudiler aslında bütün dünyaya hükmetme peşindeler!!

Türkiye 80 yıldır Yahudilerin emrindeymiş!!! Daha neler, neler.

Bugüne kadar bu tespitleri kimse yapamadı, beceremedi, ama Apo bu sorunlara "Yahudi düşmanı olmadığını, AMA" diyerek cevap verdi, çözüm getirdi!! Nasıl oldu da bu güne kadar ne Dünya Komünist, Devrimci Hareketi tarafından, ne de Kuzey-Kürdistan-Türkiye komünist, devrimci hareketi tarafından bunlar görülemedi!? Ne beceriksizlik!!

Haa, az kalsın unutuyorduk. Apo'nun bir derdi de, üçüncü dünya savaşını engellemeye çalışmakmış!. İyi bir iş, kendisine kolay gelsin! Ne olur ne olmaz, İkinci Dünya Savaşı'nı çıkaran Yahudiler, üçüncü dünya savaşını da çıkarmaya yeltenirler (çünkü Yahudileri iyi tanımak lazım)! Bunu engellemek lazım. Bu göreve A. Öcalan soyunmuş durumda!.

A. Öcalan'ın düşmanlığı sadece Yahudilere karşı değil. Daha önce de başka halklara karşı düşmanlık ifade eden görüşlerini dile getirmişti. Buna aktaracağımız iki alıntı yeterli cevap olacaktır:

Yakalanışını anlatırken *"...beni Kenya başkentine, yamyamlar diyarına paketleyecekti. ..." (Bkz. A.Öcalan, Sümer rahip devletinden halk cumhuriyetine doğru, c.1, sayfa 8)*

"... Afrika yamyamlarının elinden.." (adk, c. 2, sayfa 210)

Bu kitapta (savunma) da Yahudilere karşı bolca düşünce bulunmaktadır.

A. Öcalan, *"... M. Kemal'in 1920'lerde yaptığını biz 2000'lerde yapıyoruz."* diyerek kimin, neyin mirasçısı olduğunu ve neyi yapmak istediğini de açıklamaktadır. Kuruluşundan itibaren işçi sınıfı ve ezilen halklar açısından TC ve M. Kemal'in ne anlam ifade ettiği dün olduğu gibi bugün de açıktır. Bu tarihe özenmek, 1920'lerde yapılanı 2000'lerde yapmakla övünenlerin, işçi sınıfına, Türk şovenizmi altında ezilen Kürt ulusuna ve diğer azınlık milliyetlere söyleyecek bir sözünün olmaması gerekir. 1920'lerde de, 2000'lerde de işçi sınıfının kurtuluşunu, başta Kürt ulusu olmak üzere diğer tüm ezilen milliyetlerin kurtuluşu; "ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı", "tam hak eşitliği" gibi demokratik talepler çözüm beklemektedir ve bunun yerine gelmesi ancak ve ancak faşist TC devletinin devrimle yıkılması temelinde gerçekleşecektir. Bütün gerçeklik bu sorunların çözümünün başka bir yolunun olmadığını göstermektedir ve emperyalistlerle, TC devleti ile vs. bu sorunların çözümü için yollar aramaya kalkışmak, tarihi gerçekleri, somut olguları yok saymaktır, çarpıtmaktır.

Sonuç olarak bir not düşelim. A.Öcalan'ın söylediklerinde eleştirilecek düşünceler bunlarla sınırlı değil. Yazı içerisinde eleştirilecek daha çok anlayış var. Apo'da çok güçlü bir Yahudi düşmanlığı var. Çokça sınıflarüstü teoriler üreteceğine, kendisini herşeyi aşan, dünü aşan, yeni çözümler getiren, işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının sosyalist, devrimci deneyimlerine saldıran, onların yanlışlığını sözüm ona gösterdiğini ifade eden A. Öcalan; önce ezilen bir ulusun mensubu olarak da, emperyalistlerin, gericilerin, sömürücü sistemlerin ezilen dünya halklarını birbirine kırdırtan, halkları birbirine düşman eden, baskı altında tutan, haklarını elinden alan... siyasetine, uygulamalarına karşı çıkma tavrını gösterirse iyi bir iş yapmış olur.

Ekim 2003 ✘

Irak-Güney Kürdistan'daki gelişmelerle ilgili takınılan bazı tavırlara yönelik bir yoldaşın yazısını aşağıda olduğu gibi yayınlıyoruz.
—stêrka bolşewîk—

"KÜRT DEVLETİ = 2. İSRAİL"

ABD ve müttefiklerinin işgal-saldırısı eşliğinde tasfiye edilen Baas-Saddam Irak'ının yerine yeniden tesis edilmeye çalışılan politik yapı çerçevesinde Güney'deki Kürt ulusal hareketinin –somut olarak da PDK ve YNK'nin– oynadığı rol üzerine çok şey yazıldı / yazılıyor.

Neredeyse hergün yeni gelişmelerin yaşandığı Güney'de çok hassas bir dönemden geçiliyor. Bir dizi ciddi tehlikeyi de içinde barındıran gelişme ve ilişkilerin çok yoğun olarak yaşandığı bu dönemde aynı zamanda pekçok iddia da ileri sürülmektedir.

Özellikle Kürt yapıları arasında yakınlaşmanın ve ortak hareket etmenin adımlarının atıldığı ve genel idari yönetim yapısı içerisinde ciddi bir güç olarak temsil edilebilme çalışmalarının yapıldığı bir dönemde Kürt bileşimli yeni siyasi yapının 2. İsrail anlamına geleceği yoğun şekilde propaganda edilmektedir.

Ne zaman Kürtler biraz rahat nefes alır, güçleri-etkileri resmi düzlemde kabul görmeye başlar ve temsil konumu ortaya çıkar, hemen komplocular "dış parmak" ve "Amerikan uşağı-kukla" reçetelerini çekmecelerinde çıkarıverirler.

Bu türden hazır reçetelerin ortaya çıktığı tarihler özellikle Kürtlerin kendilerini yönetmeye yöneldikleri ve hatta bir nebze görece kendilerini yönettikleri zamanlara denk düşmektedir.

Yetmişli yılların başları, Körfez Savaşı'nın ardındaki zaman dilimi ve o günden bu yana süren (Federe Kürt Devleti) ve fakat Irak devleti nezdindeki bilinen (2003 baharı) gelişmelerden sonra yönetime katılma durumlarının somut bir hal aldığı şu sıralar...

2. İsrail senaryosunu benimseyenlere göre, Kürtlerin kendi başlarına kendilerini yönetme kabiliyetleri yoktur ve Kürtler mutlaka dışarıdan birilerine ihtiyaç duymak zorundadırlar. Bu zorunluluk Kürtlerin bugün için Amerika'ya yakın durmalarını beraberinde getirmiştir. Uzun zamandır bu ilişki sürdüğü için de Kürtlerin kuracağı yönetim orijinal Amerikan malıdır! Vb.

Ancak şoven komplocu bir kafanın ürünü olan bu safsatalar ne yazık ki bugünlerde hayli yaygındır.

Güney'deki gelişmeler için ısrarla 2.

İsrail suçlamasında bulunanların benzer gelişmelerin diğer parçalarda yaşanması halinde aynı değerlendirmeyi yapacaklarını söylemek için fazla öngörülü olmaya gerek yok...

Bu yazıda, 2. İsrail tezi üzerine durmak istiyorum.

DOĞU PERİNÇEK VE 2. İSRAİL...

2. İsrail tezinin savunucuları arasında özellikle Doğu Perinçek'i anmak gerekiyor. Yeminli Kürt ulusal özgürlüğünün düşmanı Doğu Perinçek'in ve çevresinin histerik derecede Kürt ulusunun kendini yönetmesine karşı oldukları malum. Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devletini kurma hakkına alçakça saldıran bu şoven çevre Kürtleri karalama kampanyasında (neredeyse bölge genelinde) başı çekmektedir.

Sahtekârca bir şekilde Amerika'ya karşı durduklarını ve bu nedenle 2. İsrail oluşumuna karşı çıktıkları yalanını ileri süren bu şovenler adı geçen tezin şampiyonluğunu kimseye bırakmamaktadırlar. Bugün başkaları da bu teze sarılma ihtiyacı duyuyor ve şu ya da bu şekilde etkileniyorlarsa, bunda Aydınlıkçıların payı çok yüksektir.

Doğu Perinçek şovenistinin yıllar önce Güney'deki Kürt ulusal hareketini Amerikancılıkla suçladığını ve bir dönem sonra sosyalemperyalizmin "aleti" vb değerlendirmeleri yaptığını, en son adına Körfez Savaşı denilen dönemde de kötü ünlü "Üç İsrail" senaryosunu ortaya attığını hatırlamakta fayda var.

TC'nin gerçekten de tutarlı bir bekçisi olan bu karşıdevrimci olası bir Kürt yapılanması halinde her halükârda mutlaka bir "dış parmak" tespiti yapmakta gecikmemiştir. Körfez Savaşı döneminde şöyle yazıyordu:

" 'Üç İsrail'e Karşı Üç Vietnam! Körfez Savaşı'nın gelişmesi ABD'nin 'Üç İsrail' planının bir hayal olduğunu kanıtlamak yönünde. ABD için zafer yok. Çünkü bu savaş nasıl biterse bitsin, güçlü bir anti-Amerikan halk yükselişi Ortadoğu'nun yakın gündemine girdi. Bush ve Özal'ın Türkiye'yi Kuzey Irak'a sokma çabaları, yeni İsrailler değil yeni Vietnamlar yaratır. Irak, zaten bugünden Vietnam haline gelmiştir. Türkiye himayesinde bir 'Kürdistan' komplosu ise anti-emperyalist halk devrimlerini ateşler."

(Yüzyıl, 10 Şubat 1991, aktaran, Doğu Perinçek, Türk Sorunu, Kaynak Yayınları, sf. 277)

Bol keseden komplo icatlarıyla meşhur bu şovenin, iş Kürtlerin az buçuk kendilerini ifade etmelerine gelince en inanılmadık komploları üretmede ve planları geliştirmedeki mahareti hemen göze çarpar. "Üç İsrail" ve "2. İsrail" tezleri de aynı zekanın ürünüdür. Atasının vatanı ve devletinin geleceği için bu zeka onu hep duyarlı kılmakta ve sefere hazır tutmaktadır. Öyle ki kendi devletine bağlı bir Kürdistan dahi istemeyecek kadar Kürt düşmanıdır bu nasyonal sosyalist!

Kürtlerin olası bir devletleşme adımının başarıya ulaşmaması için elinden geleni yapan Perinçek takımı, cepheyi genişletmek için boş durmuyor. Kürtlere karşı açıktan dört sömürgeci devletin ortak hareket etmesini savunan Aydınlık çevresi, İran Büyükelçisi ile yaptığı görüşmede de bu tutumunu açıkça ortaya koyuyor.

Söyleşide şunlar söyleniyor:

*"**AYDINLIK**- Bu örgütlerin barındığı Kuzey Irak'ta, Amerika ve İsrail'in desteklediği bir kukla Kürt devleti oluşumu var. Bu konuda İran'ın tutumu nedir?*

LAVASANİ- *... Kuzey Irak konusunu, Türkiye'nin hem siyasi hem askerî yetkilileriyle defalarca konuştum. Irak'ı bölme politikasının arkasında bölgenin güvenliğini istemeyen güçler var. Özellikle İsrail, Kuzey Irak'taki gruplardan oluşan bir Kürt devleti kurulmasını istiyor. Irak'ın bölünmesi, genel olarak, Arap ülkelerinin, İslam ülkelerinin zayıflamasıdır. Kuzey Irak'ta bağımsız Kürt devleti kurulması, kesinlikle diğer Kürtleri tahrik edecek ve bizleri olumsuz yönde etkileyecektir." (Aydınlık, 14 Nisan 2002)*

Sömürgeci İran devletini temsilen Lavasani'nin dedikleri anlaşılırdır. Kürtlerin kazanacağı her mevzi bu devletin işine gelmez. Güney'de olası bir Kürt idaresinin tesis edilmesi halinde bunun kendileri için ne anlama geldiğini çok iyi biliyor Lavasani ve haliyle tedbirini almaya uğraşıyor.

Peki sözde solcu Aydınlık'a ne oluyor?

Bu şovenlere göre Kürtler ebediyen baskı altında tutulmalı ve hallerine şükretmelidirler. Kürtlere özgürlüğü layık görmeyen bu şoven çevre ısrarla uniter devletçi tutum takınarak Kürtlerin temsiline asla müsaade edilmemesi gerektiğini savunmakta ve bu düşünceyi dört sömürgeci devlete telkin etmektedir.

Aydınlıkçılara göre Kürtlerin devlet kurmak istemesi, federasyon talebinde bulunmaları, otonomi kavgası vermeleri vb. hepsi Amerika'nın çıkarlarına hizmet içindir. ABD emperyalizmine karşı olduğunu söyleyen Aydınlıkçılar esasında olası bir Kürt yapılanmasına karşı antiAmerikan söylemi öne çıkartmaktadırlar; özünde ise Amerikan emperyalizmine karşı değildirler. Çünkü en tutarlı TC savunucuları olarak (diğer nedenler bir yana) Amerikan karşıtı olmaları mümkün değildir. Bir bakıma, neredeyse ABD'nin uydusu olan Türkiye Cumhuriyeti devletine bırakın kukla demeyi, toz bile kondurmayan Aydınlık hainleri iş Kürtlerin yerel düzeyde hükümet kurmalarına gelince hemen kukla damgasını yapıştırmakla devletlerine (bu somutta dört sömürgeci devlete birden) hizmette kusur etmediklerini ortaya koymaktadırlar.

Silahlı gücü olmadığı için doğrudan Güney'deki Kürt idaresine karşı askeri saldırıya geçemeyen Aydınlık şovenleri TC ordusunu göreve çağırmaktadır. Kürtlerin atacakları adımları engelleyemedikleri yerde ise komplo teorileri üreterek Kürtlerin 2. bir İsrail kuracakları hilesi bulunmaz bir silahtır bunlar için. Doğu Perinçek'in icadı bu hile ne yazıkki gün geçtikçe daha çok taraftar bulabilmekte ve hatta bu teoriyi savunan kimileri bazı devrimci yayınlara bile konuk olabilmektedir.

SUAT PARLAR VE 2. İSRAİL...

İşçi Köylü gazetesinin söyleşi yaptığı Suat Parlar da farklı bir söylemle aynı içerikte şeyleri tekrarlamaktadır:

"Bu noktada da bir Yol Haritası ortaya atıldı. Yol Haritası çözüm müdür?

... İsrail ordusu eğer bu Yol Haritası anlamında sonuç alır ise yani Filistin halkını köleleştirme doğrultusunda bir adım atar ise o zaman gözünü Ortadoğu'nun başka yerlerine çevirecektir. Esas ona bakmak lazım. Gözünü Suriye'ye dikecek. Gözünü giderek Türkiye'ye dikecek. İsrail yayılmacı bir devlet, haydut bir devlet. Sınırları halen daha çizilmiş bir devlet değil. Dolayısıyla bu Yol Haritası İsrail'in o bölgedeki varlığını pekiştirmeye yöneliktir. Özellikle buna Amerikan emperyalizminin ihtiyacı var. Bölgeden bir müddet sonra çe-

kilmek mecburiyetinde kalacak; çekildiğinde burada arkasında güçlü bir İsrail bırakmak istiyor. Bu Yol Haritası çok güçlü bir İsrail'in adı.

-Bu noktada Irak'ın İşgali tüm politikaları nasıl etkileyecektir?

-İsrail yayılmacı bir devlettir ve daha da yayılmaya çalışacak, İsrail'in yayılması şu şekilde cereyan edecek. İsrail, ağırlıklı olarak Kuzey Irak'taki Kürt Yahudilerle de işbirliği içerisinde. Bir kere bunu hesaba katmak lazım. Onun yanısıra ABD'nin zaten bu bölgeye yönelik olarak üç İsrail planı var. Yani Ermenistan bir müddet sonra bu yapının içinde yer alacak. Kuzey Irak'ta artık bir devlet oluşumuna giriyor ki bu devletin çekirdeğini ağırlıklı olarak Kürt Yahudiler ve İsrail'in desteklediği gruplar oluşturacaktır. Durum bunu gösteriyor. ... Hatta İsrail'in bu anlamdaki geleceğe yönelik stratejileri Doğu Akdeniz ve Kıbrıs'ı da kapsar mahiyette. Türkiye'yle ilgili yanları var. Mesele böyle değerlendirildiğinde özellikle Irak'taki işgalde İsrail, görünmeyen taraftır. (...)

-Türkiye'nin İsrail ile olan ilişkileri ve Türkiye'nin Ortadoğu politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Türkiye'nin İsrail'le olan ilişkileri artık öyle bir noktaya geldi ki neredeyse bir Türkiye-İsrail Birleşik Devletleri yapısından bahsetmek bile mümkün. ... Onun ötesinde GAP'ın İsrail için yapıldığını söyleyebiliriz. İsrail'in burada büyük yatırımları var ve bu proje bir İsrail projesine dönüşüyor."

(26 Eylül-9 Ekim 2003 Yeni Demokrasi Yolunda İşçi-Köylü)

Önce, yaptığı bir tespitin, yani İsrail devletinin yayılmacı olduğu saptamasının doğruluğuna işaret edelim. Şöyle de diyebiliriz: İsrail bölgenin küçük emperyalist devletlerinden biridir. ABD ile ilişkilerine rağmen bu karaktere sahiptir. Bir bakıma TC'ye benzemektedir.

Doğrudan konumuzla bağıntılı olarak Parlar'ın yaptığı tespitlere gelince...

S. Parlar'a göre *"İsrail, ağırlıklı olarak Kuzey Irak'taki Kürt Yahudilerle de işbirliği içerisinde"*dir. Hangi somut bilgiye dayanıyor? Söyleşi çerçevesinde bu bilginin zerresi yok. Söylediği, ortaya attığı bu iddianın şahidi kendisi! Kendisi söylediğine göre de doğru... Tezini bu iddia üzerine bina eden Parlar'ın söylediklerini kanıtlama sorumluluğunu unutmaması gerekir. İfade ettiği şey, Mossad'ın faaliyetleri ve toprak satın alma hikayesi ile açıklanacak bir mesele değildir.

İsrail devletinin bütün dünya Yahudileri ile ilişki kurmak istemesi bir olgu ama buradan hareketle Güney'dekilerle "işbirliği içerisinde" olduğunu söylemek gerçeği yansıtmıyor. Doğrudur, Güney'den İsrail'e göç eden Kürtler arasında anavatanlarıyla bağını sürdürenler vardır. Geride bıraktıklarıyla ilişkileri sürmektedir. Hatta bazı iddialara (Faik Bulut işaret etmektedir) göre göç eden Kürtler arasında topraklarına geri dönmek / yerleşmek isteyenler de bulunmaktadır. Ne var ki, bütün bunlar Parlar'ın senaryosunda belirtiği gibi siyasi düzlemde bir işbirliğine kanıt oluşturmaz.

Kafasında bir senaryo oluşturmuş ve bunu dillendiriyor S. Parlar. Senaryonun bir bölümünde ise "Kuzey Irak'ta artık bir devlet oluşumuna giriyor ki bu devletin çekirdeğini ağırlıklı olarak Kürt Yahudiler ve İsrail'in desteklediği gruplar oluşturacaktır." gibi derin analizlerde bulunuyor!

Amerika'nın ve İsrail'in -Parlar'ın "Kuzey Irak" dediği Kürdistan'ın Güney'inde- Kürdistan kurma planına sahip olmadıklarını belirtelim. Şu ana kadar

ABD kendine bağımlı bir Kürdistan planına sahip olmadı; güncel açıdan da şu an için Kürdistan kurmak istemiyor.

ABD'nin Kürt devleti kuracağı senaryosunu bir yana bırakalım, federasyona bile sıcak bakmadığı bilinen bir olgu. Son on yılı aşkın zamandır varolan Federe Kürt Devletini tanımayanın da ABD olduğunu hatırlamakta fayda var. Ayrıca ABD emperyalistlerinin her an Kürtleri yalnız başlarına bırakma durumuna geçeceği de unutulmamalıdır...

Evet İsrail devleti de Kürdistan kurmak yanlısı değil. Suat Parlar neye, hangi olgulara, plana vs. dayanarak Kürdistan devleti kurduruyor?

Güney'de "Kürt Yahudiler" dediklerinin somut durumu üzerine acaba bilgi sahibi midir Parlar? Kimler, nerede yaşarlar, ne yaparlar, etkileri ne, konumları nedir; hangi partide / örgütte, yönetimde güçleri nedir?

Bu konularda hiç bir somut bilgi vermeden bir çırpıda Kürt Yahudilere 2. İsrail devleti kurduruyor!

Güney'de Musevi inanışına sahip Kürtlerin bulunduğu doğru. Hâlâ dini inanışlarını sürdükleri ve kendi aralarında ilişkileri olduğu da gerçek. Bunların varlıklarının gizlenmediği, bilakis toplumsal yaşamın içinde varoldukları olgu. Ama, ancak sayıları birkaç bini geçmiyor. Çünkü değişik tarihlerde İsrail'e göç ettiler, bir kısmı göç etmek zorunda kaldı...

Eğer bu bilgilerin dışında yazarın bildiği başka bir şey varsa (olması gerekir...) o zaman açıklamalıdır. Tek taraflı olarak İsrail devletinin planlarından ve amaçlarından bahsetmekle ortaya attığı iddiayı ispatlayamadığını görmesi / anlaması gerekir.

S. Parlar esasında bir açmazın içindedir. Açmazı, işi bir ölçüde dinsel birliktelik ile açıklamaya çalışmasında yatıyor. Hal böyle olunca da "Yahudi Kürt" tezinin temel malzemesi oluyor. Zaten İsrail devleti de bu tip-bu dinden Kürtlerle ilişkiliymiş! Bu arada şunu da hatırlatmakta fayda var; bazı İslamcı çevrelerin ve TC medyasının Barzaniler için Yahudi oldukları savsatasının da Parlar tarafından değerlendirilmesi iyi olacak... Öyle ya, belki Parlar'a göre de Barzaniler Yahudi!

Israrla Kürt ulusal hareketini, Kürt siyasi partilerini ve liderliğini yadsıyan bir söylem içinde hareket eden yazarın, bu çerçevede neden Kürt realitesini reddettiğini açıklaması iyi olacak...

2. İsrail tezine sahip olan herkes gibi, Suat Parlar da Kürt devletinin kurulmasını "dış parmak" ile açıklamaya çalışıyor. Parlar'a göre İsrail Kürt devletinin kurulması için tahmin edilemeyecek hızda ve ölçüde yol almış; bugün ya da yarın bu devletin ilanını yapacak! Çünkü "İsrail'in desteklediği gruplar" gece-gündüz çalışıyorlar!

Hakikaten kim bu gruplar? Gruplar neden açıklanmıyor? Herkesin tanımasında bir sakınca olmasa gerek. Suat Parlar bu iddialarını ispatlamak zorundadır. Aksi durumda senaryosu ile başbaşa kalır...

S. Parlar kendisiyle yapılan söyleşide elbette istediğini söyleme hakkına sahiptir. Peki ama bu söyleşiyi yapan İşçi Köylü gazetesinin söylenenlere itirazı yok mudur? Yoksa ortaya atılan iddialara katılma durumunda mıdır? Bunların bilinmesi gerekir. Tartıştığımız bağıntıda umarız İşçi Köylü çevresi tutumunu açıklar ve duruşunu açıklığa kavuşturur.

Evrensel gazetesinin sorularına verdiği yanıtta da Suat Parlar 2. İsrail tezini öne çıkartmayı ihmal etmiyor. Şöyle diyor:

"Ayrıca Celal Talabani ile, gündemi

yoğun görüşmelerin yapıldığı bir döneme bu saldırının denk gelmesi verilen mesajın adresini daha da netleştiriyor. ... Bu bakımdan olguları çözümsüz bir yığın biçiminde değil anlamlı tarihsel doğrultuya uygun ve emperyalizmi, Ortadoğu politikalarıyla bütünlüklü olarak değerlendirmek gerekiyor. Ancak buradaki kayıp halka Kuzey Irak'taki 2. İsrail oluşumu ile Kürt sorununun geldiği aşamadır."(22.11.2003)

İstanbul'daki patlamaları değerlendirirken bile Talabani nezdinde 2. İsrail teorisini öne çıkarmayı tercih ediyor. Anlaşılan, Güney'deki gelişmeler için 2. İsrail tezinin mimarları arasına Suat Parlar da katılmış bulunuyor. Varsın katılsın; sorun bu görüşlerin kendisine sol, sosyalist diyen basında eleştirisiz-yorumsuz bir şekilde yayınlanmasıdır. İlgili çevrenin böylesine önemli bir konuda görüşlerini ortaya koyması, somut olarak Suat Parlar'ın fikirlerine katılıp-katılmadığını açıklaması gerekirdi.

SÖMÜRGECİ DEVLETLER VE 2. İSRAİL...

Hemen şunu belirtmek lazım ki, şimdi 2. İsrail yalanına sarılan bazı sömürgeci devletlerin bizzat kendileri o konumdadırlar. Kürtleri 2. İsrail kurmakla suçlayan sömürgeciler değişik emperyalist devletlerle işbirliği içerisindedirler. Her şey bir yana, Kürt katliamlarından emperyalist devletlerden aldıkları destek ve gördükleri anlayışla hangi konumda oldukları ortadadır.

Emperyalist ABD ile dört sömürgeci devletin ilişkileri vb. herkesin malumu. Amaç Kürtlerin kendilerini ifade etmelerini bir biçimde engellemek olduğundan ötürü kendi Amerikancılıkları gözlerden uzaklaştırılmak isteniyor...

Kürt ulusunun kendi kendini yönetme isteği ve pratiği sömürgeci devletler tarafından 2. İsrail kurulacağı öcüsü eşliğinde yanıtlanırken, İslami inanç faktörüne büyük bir vurgu yapılmakta, böylece kitleler içinde Kürtlere karşı düşmanlık körüklenmektedir.

Sömürgeci devletlerin dinsel bakımdan islami oluşları ve bazılarının açıktan Yahudilik karşıtı (hatta antisemitik politikaları) posizyonları ise konumlarını güçlendiriyor. Kürtlerin herhangi bir biçimde kendilerini yönetme tutumları "aman dikkat, 2. İsrail kuruluyor!" yalanı ile olası bir destekten mahrum bırakılmak istendiği gibi, kendi saldırıları için de zemin hazırlanmış oluyor. Her halükarda dinsel temelde yaratılan atmosfer neticesinde kitlelerden alınan destek özünde Yahudilik düşmanı bir temel üzerinde sağlanmaktadır. (Sol ve sosyalistlik adına 2. İsrail tezine sarılan bazılarının bu olguyu gözönüne almasında fayda vardır.)

Sömürgeci devletler kendilerine bağımlı bir Kürdistan da istemiyorlar. İster Kürt devleti, isterse Kürt otonomisi; kısacası Kürtlerin Kürt resmi sıfatı ile yönettikleri ve yasal açıdan tanınan hiç bir oluşum bugün için sömürgeci devletlerin tercihi değildir. Çünkü sonuçta kurulan şey sömürgeciler için bugüne kadar olmayan / tanınmayan bir şeydir ve bu haliyle bile tehlikelidir! Bu durum sömürgeci devletlerin uykularını kaçırıyor.

Kürtlerin idari şekillenme doğrultusunda attıkları her adım hemen anında sömürgeci merkezlerde derin analizlere tutulur. Güney'in iki kitlesel gücünün aralarındaki çatışmalı ortamdan yumuşama ve diyalog ortamına geçiş için Washington Anlaşması'nın altına imza atmaları döneminde de 2. İsrail tayfası görev başındaydı. Dönemin etkili siya-

set üreticilerinden Şükrü Elekdağ o zaman şöyle yazıyordu:

"ABD'nin, denize çıkışı olmayan ve etrafı düşman ülkelerle çevrili bir Kürt devletini kurdurması bölgede ikinci bir İsrail yaratması olacaktır."(Milliyet, 28 Aralık 1998)

Amerika'nın Kürt devleti kurmak istemediğini en yakından bilen "ADB uzmanı" Elekdağ çok bilinçli olarak Kürtleri töhmet altında bırakmayı tercih edi yor.

Ş. Elekdağ'ın iddialarına bakılırsa (böyle düşünen diğerlerine göre de) çoktan Amerika müstakil bir Kürdistan kurmuş olmalıydı!

Geçmişte İngilizler, sonra Sovyetler ve en nihayetinde ABD'nin çıkarları için bir Kürdistan kuracağı senaryosu bir balon gibi patladı; bugünkü senaryonun da tıpkı öncekiler gibi patlayacağını hep birlikte göreceğiz.

Son yüzyıl neredeyse bütünüyle sömürgeci devletlerin "Dikkat: Kürtler devlet kuracak!" şoven savsatasıyla geçti. Üstelik Kürt hareketi açısından gerçekten devlet kurabilecek program ve siyasete sahip, istikrarlı-tutarlı bir güç olmadığı halde; genellikle merkezi yapının bünyesinde kalarak kendini temsil etme konumunda durmalarına rağmen bu söylem hep canlı tutuldu.

KÜRT ULUSUNUN DEVLET KURMA HAKKI...

Kürt ulusunun parçalanmışlığı, ulusun kendini parça parça ifade etmesini -bugün için- zorunlu kılmaktadır. Gerçekten çok zorlu bir savaşımın ardından kazanılacak başarılı bir devrimin eseri olacak olan bağımsız ve birleşik Kürdistan kurulmadıkça parçada ulusal özgürlüğü kazanma ve / ya da bir biçimde ulusal temsil durumu kaçınılmaz olacaktır. Kürtlerin ayrılıp ayrı devletlerini kurmaları bugün için parçalar özgülünde olacaktır. Bugünkü koşullarda ulusal iradenin yönetime yansıması parça özgülündeki temsille mümkündür. Şu an için ulusal temelde temsile en yakın olanı ise Güney parçasıdır.

Bu temsili kim yapacaktır-yapmaktadır?

Temsili yapanlar / yapacak olanlar, bir diğer ifade ile önderliği ellerinde tutanlar Kürt burjuvazisinden ibarettir. Kürt burjuvazisinin yapacağı temsil ise elbetteki emperyalizme karşı olmayacaktır. Önderlik bazında temsili yapan PDK ve YNK burjuva yapılar oldukları için emperyalist devletlerden bağımsız, onları karşılarına alarak politika yapmamaktadırlar. Haliyle Güney'de kuracakları idare (ki, bugün için bunlar da Kürt devleti kurmak istemiyor.) yeni bir devrimci üs olmayacaktır, olması da mümkün değildir. Devrimci bir idare tesis edilmeyecektir diye kurulacak olan yapının mutlaka 2. İsrail'e endekslenmesi gerekmez.

Kürt ulusu devlet kurma hakkını kötüye kullanma hakkına da sahiptir. İsterse 2. Türkiye veya 2. İsrail kurabilir.

Bir zamanlar İsrail diye bir devlet yoktu, kuruldu. Şimdi Kürt devleti yok, kurulmak isteniyor, kurulsun. İsrail devleti kuruldu ve tanındı. Kürtler de devletlerini kurmalı ve tanınmalıdırlar. Süreç içinde İsrail devleti küçük emperyalist bir devlet haline geldi ve somut olarak Filistin halkının başına bela oldu. Kısacası karşıdevrimci bir üs haline geldi İsrail. Ve fakat bu durum bu bölgede İsrail devletinin varolmasının meşruiyetini ortadan kaldırmadı / kaldırmıyor.

2. İsrail senaristlerine göre acaba Kürtlerin de aynı yolu takip ettiği mi söy-

lenmek isteniyor? Kürtlerin bu yolu takip ettiklerini varsayalım, buna hakları yok mu? Kürt burjuvazisinin kendi İsrail'ini kurmaya hakkı olmamalı mı? Türk burjuvazisinin, Arap, Fars... burjuvazilerinin kendi İsrail'lerini kurmaya hakları var da neden Kürtlerin olmasın?

Öncelikle Kürtlerin ulus olarak devlet kurma haklarının olduğu kabul edilmelidir. Bu hakkın tanınması-kabul edilmesi ayrılık halinde kurulacak olan devletin devrimci bir kale olmasına eşitlenmemelidir. İsterse devrimci bir kale, isterse de gerici bir kale kurabilir. Ayrılıp ayrı devletini kurma (ki şimdi Kürtler ancak resmi düzlemde temsili istiyor) hakkını sindirmeyenler ise işin sonuçlarıyla hareket ederek hakkı kendi tekellerine almaktadırlar.

İsrail devleti karşıtlığı Kürtlerin kendi kendilerini yönetme istemlerine karşı düşmanlığa dönüşmemelidir.

"Kürt devleti=2. İsrail" diyenler, Kürtlerin kuracakları her şeyin (federasyon, devlet, otonomi, özerklik vb.) Amerikan işi olduğunu düşündüklerinden ötürü Kürtlerin yönetimini tanımamak, bilakis teşhir ve tecrit etmeyi kendilerine görev bilmektedirler. Çünkü 2. İsrail tezine bağlı kalanlar Güney'deki ulusal hareketin haklı demokratik yanını bilinçli bir şekilde gözardı etmektedirler.

2. İsrail teorisyenlerinin en önemli dayanak noktalarından biri de Kürtlerin aşiret özelliklerine sahip olmaları, liderliklerinin de aşiretçi olmaları nedeniyle kendilerini yönetmeye muktedir olamadıkları suçlamasıdır.

Aşiret, aşiret şefi, klan, feodal, grup, topluluk vs. söylemini kullananlar (bu kavramları sömürgeci devletlerin çok bilinçli şekilde kullandıklarını hatırlatalım) ısrarla 2. İsrail senaryosuna ve benzeri iddialara sarılmaktadırlar. Kürtleri bu şekilde niteleyenler, Kürtlerin bu özellikleri itibarıyla zaten devlet kuramayacaklarını ve başkalarının elinde oyuncak olduklarını zırvalamaktadırlar.

Çünkü bunlara göre, Kürtler kendi kendilerini yönetemezler! Mutlaka birilerinin Kürtleri yönetmesi gerekir! Şimdi güçlü olan Amerikadır ve Kürtler de Amerikancıdır! Haliyle Kuzey Irak'taki Kürtler 2. İsrail'in kurulması için çalışmaktadırlar!

Kürt ulusunun kendi kaderini kendisinin belirlemesi, ayrılıp ayrı devlet kurması veya özerk idareler tesis etmesi de Amerika'nın işine yarayacağından ötürü Kürtler eski halleriyle baş başa kalmayı tercih etmelidirler!

Güney'deki burjuva önderlik bağımsızlık rüyası görse Amerika adına rüya gördükleri söylenir. Federasyon talebini yükseltse Amerika taktiği denir, Irak'ta yeni yönetime ortak olma ve temsil edilmeyi istese Amerika uşaklığı olur!

Böyle düşünenlerin saplandıkları tek yanlılık Kürt ulusunun bir parçasının (Güney düzleminde büyük bir çoğunluğun) kendi burjuva önderliği altında temsil arayışı içinde bulunmasını görmezden gelmekte ve çoğunluğun iradesini tanımamaktadırlar.

Ama bu yeni bir şey değildir.

Bu anlayışta olanlar Güney Kürtlerinin daha önceki kazanımlarına da sahip çıkmadılar-çıkmıyorlar. Ağır bedeller sonucunda elde edilen kazanımlara (işbirlikçi, uşak, hain vs tespitleri yakıştırılarak) destek verilmedi-verilmiyor. Çünkü kazanımları tanımayanların, destek çıkmayanların kafasında şu ya da bu düzeyde de olsa 2. İsrail fobisinin etkileri yatmaktadır. Bütün mesele öncelikle bu saplantıdan bir an önce kurtulmaktır.

***

Mevcut Kürt önderliğinin emperyalist devletlere karşı tavır almaması, bilakis bu devletlerden biri (birkaçıyla) ilişki kurması, destek beklemesi vb. normaldir. Haliyle bu ilişki-beklentiden hareketle halihazırdaki Kürt ulusal hareketini yadırgamanın anlamı yoktur.

Güney'deki önderliğin emperyalist devletlerle ilişkisinin olması da bu anlamda normaldir. Kürt ulusal burjuvazisinden emperyalist devletlere karşı tavır takınmasını beklemek abestir.

Şu an için Güney Kürtlerinin Amerikan uydusu bir Kürdistan kurmak istediklerini kanıtlayan bir siyaset ve pratikten bahsedilemez. Amerikan emperyalistleriyle (ötekilerle de ilişkileri var) ilişkilerinin bulunması; somut olarak Körfez Savaşı'ndan bu yana Amerikan askerlerinin varlığı ve son olarak Amerikan-İngiliz koalisyonunun Irak ve Güney'i işgal-savaş durumunun akabinde ortaya çıkan yeni bileşime ve ilişkilere rağmen Güney Kürt yapılanmasının bir Amerikan uydusu-piyonu olduğu söylenemez. Elbette iktidar olmaları, kalıcılaşmaları; gerçekten hakim yönetici egemenler haline gelmeleri durumunda yeni idari yapılanmada yeralanların Amerikan uşağı bir konuma gelmeleri tamamıyla mümkündür. Halihazırdaki durum için Amerikan iktidarının kurulduğu ve bunun Kürtler eliyle gerçekleştiği ve Kürtlerin Amerika hesabına çalıştığını ileri sürmek gerçeklerle çelişmektedir. Burjuva önderliğin niteliği ve yapılanlara bakıldığında; öte taraftan olumlu yönde değişmeleri için gerekli olan ciddi bir işçi-emekçi hareketinin yokluğu ve gidişata müdahale edebilecek devrimci bir gücün bulunmayışı gözönüne getirildiğinde bir süre sonra Kürdistan'ın Güney'inde kurulacak yeni bir Amerikan üssü haline dönüşebileceğini, bu ihtimalin güçlü olduğunu söyleyebiliriz-söylemeliyiz. O gün geldiğinde, tıpkı Türkiye gibi, Ürdün gibi, evet İsrail gibi... yeni bir Amerikan ileri karakolu kurulduğu tespitini yaparız. Ne var ki, bu gün için bu tespiti yapmak erkendir

***

Sömürgeci devletlerin ve onların hizmetindeki şovenlerin; sosyalşovenlerin Güney Kürtleri nezdinde ileri sürdükleri "Amerika 2. İsrail devletini kuruyor!" savsatasına-iftirasına devrimcilerin ortak olmaması gerekir.

Burjuva, hatta işbirlikçi temelde de olsa Kürt ulusunun kendi kendini yönetmesi-Kürt ulusal kimliği ile yönetime ortak olması somut olarak bugün için Güney özgülünde resmi düzlemde temsil edilme uğraşısı eşittir "Amerikan kuklası" şeklinde damgalanmamalıdır.

Kuşku yok ki, Kürt burjuvazisinin Güney'deki olası bir yasal temsili ulusumuzun özgürlüğü anlamına gelmeyecektir. Tıpkı Federe Kürt Devleti olgusunun ulusumuzun Güney'deki bölümü için gerçek bir kurtuluş anlamına gelmediği gibi. Kimi ulusal hakların kazanımına ve temsile bakarak ulusal burjuvazinin özgürlük getirdiği yanılgısına düşmemek gerekir. Aynı şekilde Kürt burjuvazisinin attığı kimi adımların Amerikan emperyalizmi tarafından Kürtlerin korunduğu şeklinde algılanmaması-savunulmaması gerekir. Emperyalist saldırganları şirin gösteren, Kürt ulusunun dostu olarak lanse eden tutumlardan özenle kaçınılmalıdır. Her zamankinden daha fazla antisömürgeci ve antiemperyalist çizgide ısrar etmenin, bu alternatife sarılmanın zamanıdır.

Ocak 2004

A. Serdar ✘

Savaşta yenik düşenlere dair...

Zifiri karanlıklar örtmüşken şehri, ansızın çığlık çığlığa ölüm sirenleri çalar. Yerin dibine sinen canlılar, yer yarılsa da biraz daha derinlere dalsak diye düşünürler.

Tonlarca bomba, dövmeye başlar şehri. Zaman duraksar ve hergün doğan güneş, bir daha doğmayacakmış gibi saklar yüzünü. Gece uzadıkça uzar. Şiddet hergün tekrar eder. Günlerce belki, aylarca sürüp gider. Kin ve kan kusan makinaların sesleri... Vahşet aşinadır artık. Kan kırmızı karanfil. Ölüm hergün evleri ziyaret eden davetsiz misafir...

Büyük bir hınçla insan insanı döverken, kulak keser herkes. Beklenen son geldi. Radyolardan ve tv. istasyonlarından nefes nefese spikerlerin sesleri duyulur. "Sayın seyirciler, aldığımız son haberlere göre, şehir düştü! Şehir düştü!"...

Önce komutanlar, döktükleri kanların bedeli olarak bir yıldız daha eklenir apoletlerine. Ya baş efendiler? Büyük bir zevkle yudumlarlar şaraplarını. Sarhoş olmazlar. Çünkü önceden zaferin sarhoşluğu vardır. İhtiras, kadın, zafer... Baş efendilerin artık herşeyi vardır. Daha dün çocuğunu katlettiği, evini harabeye çevirdiği şehre dönüp, "ey sefiller artık siz özgürsünüz, hem de bir kuş kadar. Uçun! Uçun! Uç..."

Savaşın etiği her yerde aynıdır. Karşıdaki olgu düşmandır ve yok edilmesi gerekir. Savaşta kazananlar muzaffer olurken, yenilenler ömür boyu savaşın ve yenilginin acısını yüreklerinde taşırlar.

Sınıf savaşlarında durum, keza aynıdır. Ezilenler zafere kadar, düşmana karşı binlerce örgüt ve parti kurarlar. Tarihin bu evriminde, egemenlerin kalelerine binlerce saldırı düzenlerler. Tarihin trendleri olgunlaşıncaya kadar, bu savaşta binlerce yapıdan geriye parmakla sayılacak bireyler kalır. Yani yenik düşmüş sınıf savaşçıları. Tarihin kaçınılmaz basamaklarını oluştursa da bu durum, yenik düşenler üzerinde tarifsiz bir yıkım yaratır. Teorik olarak tersi olması gerekse dahi...

Yenik sınıf savaşçılarının, psikoloji ve idealleri düşme noktasının, son anına kadar bir başkadır. Eşit ve özgür bir dünya, mazlum bir halkın kurtuluşu... Mevzinin en son direnme noktasına kadar. Yani ölüm ve barut kokan mevziden ilk veda anı, gökyüzünün başka bir renge büründüğü an.

Geride, bütün dünyalarını saran, yoldaşlarının kanlı suretleri, ya da şehir hücrelerinde dünyayı yıldızlara taşımaya çalışan, gencecik insanların, fotoğraflanmış donuk bakışları... Rüzgar, eski rüzgar değil. Bıçak gibi saplanır yüreklerine. Hayatta kalmanın utancıdır

sırtlarına binen yük.

Efendiler ağır ağır yudumlarken şaraplarını karanlık ve küflü hücrelerde tutsaklar, ateş ve barut içinde birer birer öldürülürler. Onlar bir defa ölür. Yenik düşmüş savaşçılar birşey yapamamanın acziyle bin defa ölürler. Bununla da kalmaz. Ayakta kalmak için, hiç tanımadıkları, sadece kasalarında paraları var diye, sefih insanların yanında çalışırlar. Efendilerin uşaklarına uşaklık! Yaşasın emek! Emek kutsaldır!...

Şehir, hücre hücre düşer. Onlar dirhem dirhem erirler. Ama yaşamak zorundalar. Çünkü beden, onlara ait değildir. O, davanın ve halkın kollektif mülkiyetidir. Günler ve geceler alır yorgun bedenlerini yerden yere savurur. Tel örgülere takılsa da yüreklerinden parçalar, aşılır dağlar ve denizler. Sürgünler de kovalasa onları, o da kurtuluş olmaz. Dünyanın her yeri aynı. Üstte efendiler, altta sefiller.

Yenik düşen sınıf savaşçılarına dair, söylenecek çok şey var. Ama önemli olan onların ayakları, yorgun bedenlerini taşıdığı sürece, gökyüzünün yeniden masmavi olacağını bilmektir. Çünkü onlar, davanın ve halkın kollektif mülkiyetidir.

15 Agustos 03 Köln
Nidal Hawari ✘

Not: Yılgınları ele alan yığınla eleştiri ve çözümleme varken, hâlâ kavgayı ve onuru yüreklerinde taşıyan ama, yenik düşmüş sınıf savaşçılarına dair bugüne kadar ne psikolojik ne de sosyolojik hiçbir araştırmaya rastlamadım. Yazı bu yüzden onlara atfen yazılmıştır.

Kadın sorunu üzerine...

Sınıflar mücadelesinin hüküm sürdüğü günümüzde, kadın sorunu gündemdeki yerini korumakta ve saptırılmaktadır.

Kadın sorununun çözümünü, ne bugünkü düzende, ne burjuva reformlarında, ne de bugün mevcut olan dünya koşullarında, kağıt üzerindeki değişikliklerde arayanlar hâlen, masalarında oturadursunlar.

Kadın haklarını genişletmede atılan sağlam adımlar ve verilen bunca mücadele henüz görülüyor ki, bu konuda herhangi bir iyileşme göstermemiştir. Bazı burjuva ideologları kapitalizmle birlikte kadının eşit haklara sahip olduğunu ve kadının kurtuluşunu yasalarla mevcut olabileceğini belirtmektedirler. Gerçekten böyle midir? Burjuva yasalarında mevcut olan erkek-kadın eşitliği sağlanmış mıdır? Hiç sanmıyorum.

Feodal dönemi belirleyen islamiyet kadını hâlâ aşağılıyor. Ve hatta kadını şeytan görüp tehlikeli olarak nitelendiriyor. Kadına böyle bakan bir anlayışın, kadına hak vermesi

mümkün müdür? Kadının toplumsal yaşamdaki yerine ve konumuna en gerilere atan din olgusu değil midir?

Bugün batı demokrasilerinde kadın hakları kısmen de olsa kendini tamamlamaya çalışmaktadır. Batıda kadınların belirli bir çoğunluğu kendileri için ya da kendi istemleriyle dünyaya getirdikleri çocukları rahatlıkla kendi imkânlarıyla ya da devletin öngördüğü yasalar ve haklar çerçevesinde yanlız olarak yaşamlarına devam etmeleri mesele olmaktan çıkmıştır. Özgür ve çoğunluğu kendinden emindir.

Oysa ki, hâlen ikibinli yıllarda islamiyetin hüküm sürdüğü bir ülkede, bir kadın gayrımeşru bir çocuk dünyaya getiriyor diye taşlanarak ölümüne karar veriliyorsa, başımızı ellerimizin arasına alıp, bir kez daha düşünmemiz gerekmiyor mu? Evet, gerekiyor neredeyiz diye. Çünkü ülkemizde de töre adına ya da namus adına genç kızlar ve kadınlar güpe gündüz ve herkesin gözü önünde kurşuna dizilmiyorlar mı? Bütün bunları yapanlar, bir yandan kadına namus bekçiliği yapıp diğer yanda kadını sermaye olarak kullananlar değiller mi?

Böylemi olmalı, bugün mevcut düzende kadının yeri? Aslında kadınların mücadeleyle aldıkları haklar dışında, kadının durumunda özde bir değişiklik sözkonusu değildir. Dünden bugüne hep böyle olmuştur.

Hâlen yakın bir geçmişte, mahkemede hakim bir bayana "sırtından sopayı, karnından sıpayı eksik etmeyeceksin" diyebiliyorsa, kadın haklarının yasalar karşısında ne kadar sağlıklı ve adaletli olduğunu bir de siz düşünün...

Evet, kadın savaş kahramanıdır. Kadın anadır. Avrattır. Bacıdır. Kadın ücretli bir köledir. Kadın metadır. Kadın namustur. Kadın sermayedir. Kadın töredir. Cennet kadınların ayakları altındadır. Kadın ana gibi yardır. Kadın şeytandır. Bunca iyi ve kötü bir sürü kavram yakıştırılan kadının bugünkü mevcut dünya düzenindeki yerinin hangi noktada olduğunu siz belirleyin...

Ekim 2003

S.T.✗

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

8. Tevgera Netewî ya Kurd

Tevgerên netewî li Tirkiyê ne hîn nûh in û ne jî ji tevgera Kurd tenê pêktê. Hîn berê ku civata Osmanî bi xure destpêkirine û heta roja îro berdewam kirine û hatine. Bulgar, Yewnan, Mecar, Arnavut, Kurd, Ermenî, Ereb, Yugoslav, Romen... dijî netewa Tirk, ku di dewleta Osmanî de netewa domînat bû, pircaran serhildane. Dîrokê tevgerên netewî, bilî tevgera Kurd, bi çareserkirineke bêlû ve girêdayê. Îro di nava tixûbên Tirkiyê de tevgera netewî ya ku hîn negêhiştiye çareserkirinekê, tevgera Kurd e. Li Tirkiyê mêla tevgera netewî ya tabîî jî, hertim di aliyê damezirandina deletên ku yekpareyiya wan ya netewî heye de ye. Di dawiya sedsa 19. û destpêka sedsala 20. de kapitalîzma ku bêdeng dikeve jiyana Ewrûpa Rojhilat û Asyayê, li van herêman tevgerên netewî livandine. Mîlliyetên din di nava tixûbên Tirkiyê de di qeysa hiberînen malên bazirganî û ya pêşveçûna kapitalîzmê de ji Tirkiyê qetiyane û di nava dewletên cûda yên netewî (yan jî di dewletên pirmîllet) de gîhanhev danîne. Tevgera Ermeniyan ku di 1915 û 1919-1920 de bi girseyî hatin qetilkirin û ji axa xwe hatin derxistin müstesna ye.

Peymana Lozanê Kurd di nava dewletên cûr bi cûr de perçe kirin. Emperyalîst û hukumeta Tirk ya nûh, mavê çarenûsi yê gelê Kurd perçiqand, mila gelê Kurd ya xwe û daxwaza wî tiştek nehesiband, tixûb bi bazarkirinê ve tesbît kirin. Bi vî awayî kurdistan di navberà İran, İraq û Tirkiyê de hat beşkirin.

Em li vira xaleke din diyar bikin: bi peymana Lozanê perçiqandina mavê çarenûsi yê gelê Kurd helbet neheqiyeke dîroki ye. Û weke hevrê Lenîn bi wesîleke din dibêje, neheqîyê bê rewetin protesto kirin û di vî babetê de hem û çînên serdest şermandin, erka partiyên komunîst in. Lê belê serraskirina neheqiyeke wisa kirina programa xwe dibe bêaqilî. Ji ber ko gelek mînakên neheqiyên dîrokî yên ku wesfê xwe yê mesela rojevê bûnê bi zû ve winda kirine hene. Nanê mahiyeteke weke "Pêşveçûna civakî û tekoşîna çînê raste rast kostekkirin". Ji ber vê komunîst nikarin bêaqilî û basîretiya wê serrastkirin nîşan bikin. Sedema me ya bêlûkirina vê xalê, di danûsandina li ser pêşnimûna programê de daxwaza hevalekî ku herêma. Kurdistanê yekkirinê têxe nava programê ye. Tevgera komunîst li Tirkiyê encax pirgirika netewî di nava tixûbên Tirkiyê de bi çareserkirina herî rast ve girêdan ve berpir-

siyar e. Partiyên komunîst li Iran û Iraqê jî karibin pirsgirêka netewî gor welatê xwe bigêhêjînin çareserkirina herî rast, wê qet deger û giringiya neheqiya dîrokî nemîne. Temamiya Kurdistanê yekkirin xistina nava programa me yek jî ji vî alî de seqet e: Ev ne tiştekî ku em tayîn bikin. Ev tiştekî ku milletê Kurd bixwe tayîn bike ye. Em mafê çarenûsiya gelê Kurd ango mafê dewleteke cûda damezirandinê diparêzin. Em vî mavî didin gelê Kurd bi xwe an wê bikarbîne an neyne an jî wê berbi kîjan ali ve wê bikarbîne. Ji ber ku emê li ser vê xalê di mandê de hîn li ser bisekinin, em derbas dibin.

Di nava tixûbên Tirkiyê de yên ku bi peymana Lozanê hatine tespît kirinê, tevgera Kurd ya netewî berdewam kiriye. Car caran serhildan bûne. Ji vanan yên herî girîng di 1925 serhildana Sêx Said, 1928 de serhildana Agirî, 1930 serhildana Zîlan û 1938 de serhildana Dêrsimê ye. Li cem karekterên netewî yên van serhildanan yên feodalî jî hene: Begê feodal yên heta wî zemanî bi serê hukumranbûn, li ser destpêkirina tehdîtkirina vê hukumraniyê ji aliyê otorîteya navendî, ew bi vê otorîteye ve dikevên nakokîyê. Sedema esasî ya ku begên feodal diji otorîteya navendî serhildidin ev e. Daxwaziya burjuvaziya Kurd ya xwedanbûna bazara navxwe û bi daxwaza bi serê xwe hukumranbûna begên feodal li dijî otoriteya navend ya ku çînên serdest yên Tirk destê xwe de digre bûne yek. Sedema ku girseyên fireh yên gundî beşdarî van tevgeran dibin jî zordestiya netewî ya bêhempa ye. Weke hevrê Stalin didexûyan politika zordestiya netewî:

"Bala tebaxên fireh yên gel ji meselên civakî dizîvirîne ser meselên netewî, berbê meselên "hevbeş" yên proleterya û bûrjûvazî. Ev jî, ji bo virên "berjewendiya harmonî" belav bikin, ji bo berjewendiya proletarya (û ya gundiyan) ya çîni por bikin, karkeran (û gundiyan) di aliyê manewî de bikin kole, herêma dest dide pêkaniye".

Van hemû sedeman begên feodal yên Kurd, bûrjûvaziya Kurd ya xort û ronakbîr, gundiyên Kurd, dijî bûrjûvazîya Tirk ya serdest ya dewleta nûh bûn, axên erdan û birokrasiya serdest ku bi wan re dimesiya, kir yek. Bûrjûvayên Tirk yên serdest yên dewleta nûh û axên erdan li her herêmê dest bi belavkirine nijadperestiyê û jîndarkirina wê kiribûn. Dîroke ji nû ve dinivîsin û teoriyeke nîjadperest û derewîn ku dibêje hemû netewe ji Tirkan çêbûne îcat kirine. Bingeha hemû zimanan jî Tirkî bûye(!) Teoriya rojziman ji bo vê îspat bike hat çêkirin. Tirk milletê efendî bûn (bi rastî "efendi" çînên serdest yên Tirk bûn): kêm netewe mecbûrî îtaata wan bûn. Bilî Tirkî peyvandina zimanekî din qedexe bû. Hemû mavên kêm milliyetan yên demokratîk hatibûn xespkirin, her ezîyet û neheqî ji wan re mubah bû. Yên Kurd bi rengdêrên biçûkxistin dihatin binavkirin. Di navbera karker û gundiyên Tirkan de şovenîzma Tirk dihat pêkanîn û di vê de kêm zêde hatibû biserketin. Rewşên awarte ku li temamî welêt pekdihatin li Rojhilat şiklekî bi qetmeri digirt. Herêma Kurda pir caran "herêma leşkerî ya qedexe" dihate îlan kirin. hwd. hwd. ...

Dûmahik Hêye ✘

TARÎXÊ KURDÎSTAN'RA TAYÊ PELGÊ – III

Hoverdayîşê Mîr Bedîrxan

Mîr Bedîrxan 1821'de Cîzra'de bî mîr. Ney xeyle waxt verva qır kerdeneke Osmanızu seveta Kurdîstan binê judestê xo de têara ardene kerd nevejîya, beveng mend. Ney na waxt de hezê xo biseveknayene armanç kerd. Bedîrxan demê otorîta xo qeyim kerdenera dime, cenge Osmanizu- Rusu (1827/29)'de eskerê xo nedave Osmanizu. Verenîya seserra 18'ine de rewsa Osmenizu rınd neasene. Bedîrxan kî na tolîya îdarê Osmanızu'ra îstîfade kerd. Mavenê xo bi aşîrane Botan rind kerdene ser gurîya. Cayane ke, mavenê xo bi asiru'ra kerd bî rind, îtawu'de bandira Osmanizu ser'ra wedardayene û hurenîye de otorîta xo ardene're gurîya. Nejdîye sultan're îcar û esker dayene ne bî. 1838'de Omanizu verva ordiyê Misir ceng kerd vînd o'ra dime Bedîrxan tenêna hez guret. Mavenê xo û mîranê Haqariye, Botan û Wan de pîya gurayen ard hurend. Letikê Kurdîstanê Îran'ra kî, Beylîxa Ardelan lewê na pêamayîs de ca guret. Na kî hetê dilete biyayîşê Kurdîstan qeyl nebîyayene'ra, sîndorê lete kerdis nas nekerdayene'ra gama de averdoxe bîye. Serranê 1840'ine de sîndorê otorîta Feodalanê Kurd, hattan Golê Wan, Dîyarbekir, Musul û hatan sîndorê Îran bi hîra. Osmanizu verva Bedîrxan vejîyayenra raver waştî ke, pêamayîşe Feodalanê Kurd bisikno. Verende poştedoxê Bedîrxan'ra Han Mahmut sero viniti. Waşt ke, Ney biuncere hete xo, labele Mahmut Han nîyame na kay, Wan de memurê Osmanizu day kîştene. Dewleta Osmanizu waştike Bedîrxan de bero pêamayiş, no kî pêamayane're rajî nebî. Neyra tepîya Osmanizu ordîye rusna Kurdîstan ser verva ordîde xoverdayene bine jubîyaye ne, vilakerdayî bîye. Her asire cayê xo de juwîn'ra qurfîyayê ceng dene. Werezayê Bedîrxan, Yezdanşer kî hetê Osmanizu pêguret û xoverdayîs qela Erih de hesir guretena Bedîrxan'ra dime şîkîya. Vatena Celîle Celîl'ra gore, postedoxê Bedîrxan'ra taye verva serramitişê Osmanizu ra hetê Îran ravereane waste. Labele Dewleta Îran, no şert fît ver ke; gereke verva Osmanlizu de ceng mekere. Eke sima Cîzra beperodene teslîm kerde a raye sima qewul keme. Îran û Osmanizu seveta feydo xo gegane feodalanê Kurd verva juwinde vetene, labela na kî asnena ke, hurdemena dewletu hardanê xo ser de, xoseramayenya Kurdan newaştene.

Naye kî, mavenê postedoxanê Bedîrxan de juwînra qurfîyayenî arde meydan û Mahmut Han kî, koyanê Wan de teslîm bî. Poştedoxo bîn Nurullah Beg

hatan sera 1849'îne xoverdayîşe xo berdewam kerd. Ey'ra tepîyak uncîya hetê Îran. Xoverdayîş'ra dime talan û çarç-çurç kerdena ordîyê Osmanizu rewşa dewizanê Kurdan qat-qat kerde xiravine. Keyke hetane Cizre reyna kut destane Osmanizu a raye Osmanizu ni cay wertê Aşîreke zuwin're dismene mavenê înu de bare kerd. Neyra dimek kî, perodayîsê aşîru her dayim berdewam kerd. Serru'ra dime demê Abdülhamitê II' îne de reisê mîran Mustafa Axa kerd pasayê Alayanê Hamîdu û mesulenya nazawu dê ney dest.

NA DEMDÊ MİNASEVETA KURDAN Û ASURAN

Na serru de Asurîz en jede Haqarî û Botan de weşîya xo ramitene. Asurîz bi destê emîrane Kurdan paşayenya Erzîrom'ra gîredayî bî. Patrîxe nîne Mar Şîmonî gereke beganê Kurd de mavenê rind biguretene. Na dem de zaf vervoxî qalê dostenîya Asurizu û Kurdu kene. Labele no rast ne bî çi ke, hetê polîtîqa'ra serenîye deste mislimanu de bîye û hiristiyanu serenîya mislimanu ju heten'ra qawul kerdenere mezvur bî Eke begê Haqarîyê kut ceng, a rayê gereke Asurizu esker bidene nînu. Ne serserre de mîsyonerê Amerîqanizu, Englizu, Fransizu, Îtalyanizu Kurdîstan de hetê feydê dewletanê xo ser gurîyene. Grenayê nîne mavenê Kurdanê Mislimanan û Êzîdu de tesirê xo çine bî. Na mîsyonerî mavenê Hirmenu û Asuru de gurîyene, çi ke ne hurdemena xelq'îk Hiristiyan bî. Na sevev'ra kî Mîsyoneru karê xu yo polîtîk rehetîyera ramitene. Çi ke rojawanê Împaratorî de xelqê Hiristiyan hetê bandira xo hira kerdenera je ju ustune vînîtene. Mîsyoneru serva feydê dewletanê xo ra xelqanê ne cau juwîn verdenere gurîyene. Asuru kî waştene-ke gurayîsê Hiristiyanen hîra kerdene biçarne hetê feydeyê miletê xo. Na gurayîs'ra Êzîdu û Mislimanî memnun ne bî. Tersê feodalanê Kurd kî, nînu sero bandira xo wînd kerdene û bi poşt nînu dayîşe dewletanê Hiristiyanu peynîyedê bine bandira nîne kutene bi. Yanî na cau de bine name perodayîse hiristiyan û mislimanu de perodayîsê bandire ramitiste bî. No kî karê idare Osmanizu're rind amêne. Çi ke na xelqî xo zere de juwînde dene pero û verva bandira Osmanizu nevejiyene.

1838 de dewa Asuru Aşita de, meqtevê mîsyoneru ame rakerdeane. Nera dime kî, qarargahê Asura de desmala Englizu fistra sanitene. Bedîrxan û Nurullah Paşa kî, bi tersê bi post dayena Dewletanê Ewrupa'ra hukumranîya Asuru'ra înu ser şî. Asurizu'ra xeyle sar yenora kîstene. Dewê Asurizu yene'ra vesnayene û talan kerdene.

Serra 1846'îne de reyna sone Asurizu ser, na raye Mîr Şamon bi Urmiye remaene'ra roê xo raxelesneno. Reîsê aşîranê Kurd, seyx û şıxî qır kerdeana Asurizura bene memnun. Dewleta Osmanizu kî na qirkerdaene'ra sa bene, çi ke Osmanizu kî newaştene ke mavenê sîndoranê xo de tesirê Hiristiyanu bijediyo.

Mar Şîmon serva na meselewu cirm dano mîsyoneru kî. No kî misnenoke mîsyoneru û Dewletê dînu seveta feydê xo serê xelqu de çi kayê şayî çarnit...

Hona aver sono. ✘

SÊWETA
SAZÛBÎYAYENA
PARTÎYA
BOLŞÊWÎK

astarê bolşewîk

AMOR: 25 · GÛJİGE 2004 · BIHA: 750.000 TL

"Emperyalizm, kapitalizmin siyasal düzeninin en yüksek gelişme noktası ve son aşaması, bütün ülkelerin amansız düşmanıdır. Emperyalizme karşı savaş, aynı zamanda proleteryanın siyasi iktidarı için savaştır; kapitalizmle sosyalizm arasındaki kararlı çatışmadır. Eğer enternasyonal proletarya, emperyalizme karşı, uzlaşmaksızın bir bütün olarak dövüşürse, bütün gücünü ve kendini feda etme yeteneğini bir araya getirip, eylemini pratik ilke olarak 'savaşa karşı savaş' sloganını seçerse, sosyalizmin nihai amacına ulaşılabilir."
(Rosa Luxemburg)

Katledilişlerinin 85. yıldönümünde Rosa ve Karl'ı anıyoruz!